

Informace o Chartě 77 - č. 10 - r. 1978
od 1.července do 11. září 1978

	str.
Dokument Charty 77 č. 18	
/Deset let sovět. vojsk v Československu/	1
Dopis Charty 77 Jeho Excelenci Mackovičovi, sovět. velvyslanci	
/Protest proti rozsudkům nad sovětskými obhájci lidských práv	2
Pozdrav Charty 77 švédské organizaci Kulturfront	
O výzvě Kulturfrontu a o Chartě 77 v srpnu 1978 v zahraničí	2
Výbor společenské sebeobrany /KOR/ & Charta 77:	
Společné prohlášení k 10. výročí 21. srpna	
Komuniké ze společného jednání	3
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných:	
Sdělení č. 18 /Oldřich Tomek ve výkonu trestu/	3
č. 19 /Vladimír Říha odsouzen/	5
č. 20 /Ladislav Lis ve vazbě/	5
č. 21 / J.Gruša a P.Roubal na svobodě/	6
č. 22 / personální změny Výboru/	6
č. 23 /Jiří Chmel ve vazbě/	7
č. 24 /Zdenek Kašták ve vazbě/	7
č. 25 /V.Kimák a E.Fuchs trestně stíhání/	8
č. 26 /Solidarita s R.Bahrem/	9
č. 27 /I.Maňásek a M.Kobal odsouzeni/	9
č. 28 /Jan Šimsa odsouzen/	9
č. 29 /Útok na J.Kasala/	10
Sdělení J.Kasala ze 4.9.1978	11
č. 30 /Jan Zmatlík ve vazbě/	12
č. 31 /V.Srnka a M.Šváček trestně stíhání	13
Portrét Ivana Jirouse	13
Dopis Výboru matce a manželce Ščáranského a manželce Ginzburga	
Mladí spoluobčané žádají propuštění L.Chloupka, P.Pospíchalové a Petra Cibulky	14
Hladovka za politické vězně	14
Čeští socialisté piší Jamesu Callaghanovi	15
Příspěvek k diskuzi o Chartě 77	18
Rozhovor s Gertrudou Sekaninovou-Čakrtovou	19
Vladimír Oborský: O trampingu	20
Fejetony - články	23
Krátké krízinky zprávy:	25
1. Vypovězení Helmuta Clemense	26
2. Na 80 občanů žádá novelizaci trestního zákona	26
3. Čs. matematici na obranu ing.Laštůvky a ing.Macháčka	26
4. Kulturní činnost prostějovské mládeže	26
5. Případ Nová Víska	27
7. O Reflexu, Ekonomické revui a kult. časopisech	27
9. Srpnová výzva čs. novinářů	27
8. Narozeniny Pavla Kohouta	28
9. Podvržené texty	29
10. Čs. úřady brání signatářům Ch 77 vystěkovat z ČSSR	29
11. Václav Benda k vypnutému telefonu	28
12. Zneužití psychiatrických léčeben	29
13. Nezákonné postupy proti rodině Vaněčkových	30
14. Výslech R.Doupovce	31
15. Ze zprávy E.Ledererové o srpnu 1978	31
16. Razie u Václava Havla	33
17. Perzekuce M.Šimsy	33
18. Oznámení Petra Uhla gen. prokurátorovi	33
19. Vyměněné dopisy V.Nepustila	33
20. Jaroslav Šabata se stal obětí vydírání StB	33
21. Diskriminace dvouletého Jakuba Landovského	34
22. Postih Ladislava Čermána	34

V příštích dnech uplyne 10 let od vojenské intervence pěti zemí Varšavské smlouvy na území naší republiky, ke kterému došlo bez vědomí a souhlasu nejvyšších orgánů československého státu - prezidenta republiky, vlády i Národního shromáždění /a bez vědomí a souhlasu tehdejšího vedení KSC - jejího prvního tajemníka, předsedy nictva i ústředního výboru/. Tento vstup vojsk byl protiprávním aktem, odpovídícím Chartě OSN, Varšavské smlouvě, Smlouvě o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi SSSR a Československem ze dne 12.12.1943, jakož i úmluvě o definici útočníka a útočného činu z 4.7.1933 podepsané oběma státy a dodnes platné; jeho protiprávnost plně potvrdil i Závěrečný akt konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě podepsaný v Helsinkách 1.8.1975, jenž v bodě IV zásad mírového soužití vyslovuje závazek zdržet se bezpodmínečně jakéhokoli vnučování a zejména vojenské intervence státu či skupiny států do záležitosti kteréhokoli jiného státu.

Pobyt vojsk SSSR na území našeho státu byl dodatečně upraven smlouvou mezi vládou ČSSR a SSSR ze dne 16.10.1968, přičemž ani touto smlouvou nebyl vstup vojsk legalizován. Podle této smlouvy zůstávají sovětská vojska do časné na území ČSSR výslově "za účelem zajištění bezpečnosti zemí socialistického společenství před silicími revanšistickými snahami západoněmeckých militaristických sil" /čl.1 smlouvy/.

Klademe proto otázku, vyplývající přímo z textu smlouvy, zda důvod pobytu vojsk v naší zemi platí i nadále poté, co vztahy mezi zeměmi Varšavské smlouvy a Spolkové republiky Německa byly normalizovány smlouvou mezi SSSR a SRN o zřeknutí se síly ve vzájemných vztazích /1970/, analogickou smlouvou mezi PLR a SRN /1970/, smlouvou upravující vztah obou německých států /1972/ a smlouvou o vzájemných vztazích mezi ČSSR a SRN /1973/, spolu s podpisem SSSR na čtyřnocenské dohodě o Berlíně a zejména účasti všech států společenství Varšavské smlouvy i SRN na konferenci o spolupráci a bezpečnosti v Evropě. Její naléhavost podtrhla i letošní návštěva prezidenta ČSSR v SRN a návštěva předsedy presidia Nejvyššího sovětu SSSR ve SRN a jejich velice zřetelné uznání mírového charakteru vztahů naší země i ostatních zemí Varšavské smlouvy k SRN, aniž kdekoli byla učiněna zmínka o nebezpečí, zdůvodňujícím v textu smlouvy dočasný pobyt vojsk SSSR na území naší republiky. Z těchto skutečností by měly vlády účastněných zemí vyvodit důsledky odpovídající nejen normalizaci vztahů k SRN, nýbrž zejména normalizaci vztahů Československo-sovětských: pobyt vojsk jednoho státu na území státu

druhého v mírové době rozhodně nepatří k jevům uznávaným za normální.

To, že srpnová intervence tak závažně zkomplikovala československý vnitropolitický vývoj a že důsledky těchto komplikací pocítujeme dodnes, tento závěr jen podtrhuje.

V Praze a Brně 12. srpna 1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

- - -

Jeho Excelence pan V. V. Mackovič
velvyslanec SSSR v ČSSR
Praha

Pane velvyslanče,

obracíme se na Vás juženem společenství Charty 77, abychom vyjádřili rozhřčení občanů, zasazujících se o dodržování lidských a občanských práv v naší zemi, nad rozsudky, které byly minulý týden vyнесeny nad Alexandrem Ginzburgem v Kaluze, Anatolijem Ščaranským v Moskvě a Viktorasem Piatkusem ve Vilně. Ze všech informací, které se nám podařilo získat, jsme nabyli jednoznačného přesvědčení, že tito tři sovětí občané byli odsouzeni za to, že sledovali, jak jsou ve Vaší zemi plněny sňazky Závěrečného aktu helsinské konference, a že o svých poznatkách informovali světové veřejné mínění. Rozsudky nad nimi nesene obzvlášt bolestně proto, že se sami zasazujeme o stejné ideály jako oni a že víme ze svých vlastních zkušeností, jak snadno mohou soudy proměnit poctivé občanské úsilí v tak zvanou protistátní činnost a na základě takového výkladu postihovat jinak smýšlející občany a zároveň svými rozsudky uvádět v onyln a zastrašovat veřejnost. Zdáme Vás, abyste naš nesouhlas tlumočil své vladě a abyste ji tlumočil i naši žádost, aby všichni tři odsouzení byli neprodleně propuštěni a rozsudky nad nimi zrušeny. Domníváme se, že takový čin by byl aktem spravedlnosti, který by nutně přispěl k lepší atmosféře ve světě, otřesném tím, co se minulý týden ve Vaší zemi událo.

22. července 1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

-o-o-o-o-

Kulturfront - Stockholm

Vážení přátelé!

Zdravíme Vaše setkání k výročí 21. srpna 1968 a jsme potěšeni zájmem švédského lidu a kulturních pracovníků o osud československého lidu. Projevy mezinárodní solidarity nás posilují v boji za lidská práva a za dodržování zákonů. Přejeme přátelům Československa ve Švédsku anoho zdaru v jejich úsili.

16. července 1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

Švédský levicový list Folket i Bild a organizace Kulturfront vydaly v srpnu 1978 výzvu všem demokratickým silám, aby podpořily československý lid v jeho boji za demokracii a národní svobodu. Požadují rovněž zastavení pronásledování signatářů Charty 77 a propuštění politických vezňů. Výzvu podepsal mimo jiné Olof Palme. Ve dnech 10. výročí sovětské vojenské intervence do Československa se konala ve Stockholmu protestní demonstrace, na níž prohluvil mimo jiné Jiří Pallas. Na manifestaci před evaňským kostelem ve Vídni prohluvil Ludvík Kavín. Různé manifestace se konaly i v jiných evropských městech a ve Washingtonu. Mnořadnou pozornost Československu a Chartě 77 věnoval západní tisk, rozhlas a televize. Byla otisklá a přednášena řada interview mluvčích a signatářů Charty 77, publikovány reportáže a články. Zasloužený ohlas vzbudilo společné prohlášení Výboru společenské sebeobrany /KOR/ a Charty 77 k 10. výročí 21. srpna a protestní demonstrace v Leningradě.

-.-.-.-.-

Uplynulo deset let ode dne, kdy v říjnska pěti zemí Varšavské smlouvy obsadila Československo, aby potlačila hnutí jeho lidu za svobodu. K demokratizačnímu procesu, který byl tehdy v Československu přerušen, se upínaly naděje celé demokratické Evropy jako k pokusu založit společnost na skutečně humanistických hodnotách a vytvořit tak alternativu k totalitnímu systému. V tontéž roce bylo mocensky potlačeno demokratické hnutí polské inteligence. Uplynulých deset let jasné prokázalo - navzdory všem tvrzením zastánců protidemokratického zřízení a národní nesuverenity - životnost myšlenek pražského jara a demokratického hnutí polské společnosti. Za věrnost této myšlenkám ovšem zaplatilo a plati mnoho našich spoluobčanů vysokou cenu: vyřazením z veřejného života, ztrátou zaměstnání, ztrátou osobní svobody a někdy i ztrátou života. Trvalé pronásledování je údělem i mnoha našich přátel v SSSR a v jiných zemích, kteří bojují a trpí za tytéž cíle. Ve dnech desátého výročí událostí roku osmnáctého, sbratření snahou prosazovat pravdu, lidská a občanská práva, demokracii, sociální spravedlnost a národní nezávislost, vyhlašujeme svou společnou vůli zachovat věrnost této ideálům a jednat v jejich duchu. Nezadatelná lidská důstojnost jako hodnota, která dává smysl životu jednotlivců i národů, je dnes více než kdy jindy osou všech našich úvah o budoucnosti a východiskem všech našich nadějí. Z této naděje vyplývá i hluboký pocit solidarity s mnoha přáteli ve světě, kteří se zasazují o stejně ideály.

Výbor společenské sebeobrany /KOR/

Charta 77

Představitelé Výboru společenské sebeobrany /KOR/ z Polska a Charty 77 z Československa se sešli v srpnu 1978 na československo-polské hranici, kde se vzájemně informovali o své práci, dohodli se na společném prohlášení k desátému výročí československých a polských událostí z roku 1968 a prohovořili různé možnosti vzájemné spolupráce.

oooo 0000 oooo

Sdělení č. 18

Rozsudken Okresního soudu v Havlíčkově Brodě /hlavní líčení se konalo 25.11.1977/, senáte předsedal Robert Jonák/ byl Oldřich Tomek shledán vinným trestným činem pobuřování /§ 100, odst.1 a tr.z./ a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku. Trestného činu se neli dopustit tím, že v lednu 1977 napsal dopis Krajskému odboru pasu a víz /KOPV/ v Hradci Králové a v březnu 1977 Generální prokuraturu ČSR a že obsahem těchto dopisů pobuřoval proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky nejméně

tři pracovníky KOVP a nejméně dva pracovníky Generální prokuratury. Rozsudek se stal pravomocným v únoru 1978, kdy jej potvrdil Krajský soud v Hradci Králové. Po odkladu, způsobeném ohledem na jeho važný zdravotní stav, musel Oldřich Tomek dne 23.6.1978 nastoupit výkon trestu. Na svůj osobní dopis /30.4.1978/ presidentu republiky, v němž ho žádá o revizi, popřípadě anulování celé věci, neobdržel patrně do dnešního dne odpověď.

Oldřich Tomek, narozený 13.10.1921, byten Chotěboř, Náměstí 1. máje č. 314, je ženatý /manželka Marie Tonková, byten Tantěž/a je otcem pěti dětí /13, 22, 27, 28 a 30 let/. Je středoškolským profesořem, za posledních třicet let však mohl své povolání vykonávat pouze po dobu pěti let /1948 - 1950, 1968 - 1970/, protože, jak se praví v odůvodnění rozsudku: "je hluboce nábožensky založen a své náboženské přesvědčení pronáší i do vyučovacího procesu". V posledních letech byl zaměstnán jako výhybkář CSD, k 1.5.1978 s ním byl v souvislosti s jeho odsouzením okamžitě rozvázán pracovní poměr /s nezákonním zdůvodněním/. V roce 1972 byl odsouzen k počíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci, jehož se měl podle odůvodnění rozsudku dopustit tím, že: "před několika občany, příslušníky /!/ KSČ, pronesl výhravný výrok na adresu člena KSČ". Je velmi vážně nemocen /prodělal TBC, v roce 1974 resekce žaludku/, v současné době je zjištěna angina pectoris.

Oldřich Tomek je typickým příkladem poctivého občana a platného člena společnosti, který byl pouze pro své náboženské a politické přesvědčení po většinu svého života existenčně i jinak postihován a diskriminován. Právě na porušování zákonů, diskriminaci a šikanování si stěžuje ve svém dopise KOVP v Hradci Králové a potřebě dodržování paktu o lidských a občanských právech a výběc zásad služnosti v občanském životě je věnován i dopis Generální prokuratury. Nebyly to dopisy otevřené, nebyly roznoženy, a nebyly v žádné formě určeny veřejnosti. S jejich údajně "neprávním a protistátním" obsahem se v rámci plnění služebních povinností seznámilo několik pracovníků státních úřadů, kteří prý rozpoznali, že nejde o běžné úřední podání, ale o pobouřující projev - a to soudu stačilo k tomu, aby uznal Oldřicha Tonka vinným a odsoudil ho k poněrně vysokému nepočíněnému trestu. Za takových okolností by ovšem měl být především odsouzen onen úředník, který první rozpoznal, že má v ruce pobouřující písemnost, nezpůsobilou k běžnému úřednímu projednávání, a přesto ji šířil mezi svými kolegy.

Při odvolání se Oldřich Tomek hájil především poukazem na komentář k příslušnému zákonu, vyjadřující ostatně všeobecně uznávanou právní zásadu: že totiž k naplnění skutkové podstaty trestného činu pobuřování je nutné, aby příslušné prostředí bylo způsobilé být pobouřeno proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení" - a taková možnost nepřipadá u státních úřadů v úvahu. Krajský soud však konstatoval, že komentář k trestnímu zákonu vyjadřuje pouze subjektivní stanovisko svých autorů, a rozsudek okresního soudu potvrdil.

Výbor spatřuje v postupu vůči Oldřichu Tonkovi především výraznasty místních úřadů na občanovi, který sem nechce vzdát svého přesvědčení a nechce nikdy strpět křivdy a ústrky. Pokládá rozhodnutí soudu za nespravedlivé a odporující Ústavě i zákonu ČSSR. Navíc v něm vidí nebezpečný precedens, na jehož podkladě by mohli být odsouzeni všichni občané, kteří se svými kritickými připomínkami a stížnostmi obracejí na jakékoli československé úřady. I čistě humánní ohledy /vížná srdeční choroba Oldřicha Tonka/ by měly podnítit příslušné instituce k urychlené revizi a naprávě celé věci.

30.6.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 19

Senát obvodního soudu pro Prahu 1 odsoudil dne 29.6.1978 za před-sednictví JUDr Mileny Němcové profesora Vladimíra Kíhu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na šest měsíců podle § 100, odst.1 lit. a tr.z. Hlavního líčení s dvaasedmdesáti letým profesorem filosofiem se mohla účastnit pouze jeho manželka; další zájenci z řad přátel nebyli do soudní síň vpuštěni.

Náměstek obvodního prokurátora pro Prahu 1 JUDr Karel Fronk v obžalobě ~~xxxxx~~ vini Vladimíra Kíhu, že "veden úmyslem vyvolávat nedůvěru a nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky zpracoval písemný materiál s názvem "Záznam o mém výslechu v Ruzyni", ve kterém podává zámerně nepravdivý a tendenční výklad především společenského a ekonomického stavu republiky, činnosti SNB a ve kterém dále uvádí smyšlené a hrubě poulovacné skutečnosti o čelných představitelích společnosti a státu, přičemž tento materiál dále předal nejněně třem osobám, činž spáchal "trestný čin pobuřování podle § 100, odst.1, lit. a tr. zák." b Prokurator v odůvodnění konstatuje, že "V. Kíha se jako předválečný člen KSC /r.1924/ vždy zajímal o politické dění. V r.1970 byl z řad členů KSC pro aktivní pravicovou činnost vyloučen. Jeho zájem o politické dění tím však neskončil a obviněný se nadále velmi výrazně angažoval především v ideové sféře činnosti pravicových skupin, z velké části rovněž bývalých členů KSC". Prokurator považuje za negativní, že Vladimír Kíha komentoval "politické, ekonomické, sociální a kulturní dění jak v republice, tak v zahraničí," přičemž se "jednoznačně projevuje nesouhlas obviněného Kíhy se společenským a politickým vývojem v ČSSR v srpnu 1968." Motiv tr. činu pobuřování je podle prokuratora "zcela nepochybně dán" mimo jiné tím, že Vladimír Kíha "přešel na výrazně pravice pozice a spojil se s nepřáteli socialistického zřízení seskupenými okolo tzv. "Chartry 77"."

"Společenská nebezpečnost jednání obviněného spočívá" - dle prokurátora - "především v tom, že v době zvýšené aktivizace pravicových sil v ČSSR podporoval šířením republike nepřátelských materiálů mezi další osoby nepřátelské postoje proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení a přispíval tak k vytváření nesprávných postojů části obyvatelstva."

Obviněný autorství textu netajil, nevyvracel rovněž znalecký posudek, podle kterého byl "Záznam" napsán na jeho psacím stroji, závaven 21.5.1977 při domovní prohlídce.

Vladimír Kíha rozsudek nepřijal a odvolává se k soudu vyšší instance. Odsouzení prof. V. Kíhy je typickým případem soudní represe za vyjádření názoru a je tedy v rozporu s ústavou i mezinárodními pakty o lidských právech. Chceme věřit, že vyšší soud rozsudek v souladu se zákonem zruší.

17.7.1978

Výbor na obmanu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-o-o-o-

Sdělení č. 20

Ve čtvrtek 13.7.1978 byl na své chalupě v Sosnové v okrese Česká Lípa zatčen dr. Ladislav Lis, signatář Chartry 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Orgány StB a VB současně provedly v jeho chalupě i pražském byte domovní prohlídku. Na Ladislava Lise byla uvalena vazba a je trestně stíhan pro údajné rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví /§ 132 tr.z./. Ladislav Lis byl po srpnu 1968 zbaven svých funkcí a svého povolení a pracuje v místě jako lesní dělník, přičemž zde též chová domácí zvířata. Poněvadž nená větší pozemky, sklízí s povolením místních orgánů trávu na lesních mýtinách a železničním náspu. Přesto se nyní orgány trestního

stíhání zřejmě snaží vykonstruovat z jeho chovu ovcí trestný čin.

Ladislav Lis byl v uplynulých letech od místních úřadů a zvláště SNB vystaven řadě perzekuci /odebrání invalidního důchodu a řidičského průkazu, časté ukládání nesmyslných pokut, opakování výslechy a donovní prohlídky/, na které upozorňoval ve svých dopisech prezidentu republiky, generálnímu prokurátorovi a dalším ústavním činitelům. Již v těchto dopisech si stěžuje na snahu orgánů SNB připisovat mu majetkové delikty a jmenovitě v této souvislosti upozorňuje na obsah řady výslechů, na pomluvačný článek v deníku Práboj a na nátlak, prováděny na místní obyvatele. Nyní tedy k obvinění skutečně došlo. Donovní prohlídka přitom neposkytla vůbec žádné podklady ani pro trestní stíhání, ani pro uvalení vazby. Pravé pozadí případu ilustruje fakt, že bez ohledu na údajnou trestnou činnost Ladislava Lise byly při domovní prohlídce hledány především písemnosti. Ani žádné písemnosti však nebyly při prohlídce odňaty.

Ladislav Lis, narozený 24.4.1926, se již jako dělník ČKD zapojil již za nacistické okupace do komunistického odboje. Po roce 1945 prošel řadou politických funkcí, mimo jiné předsedy ÚV ČSM a pracovníka ÚV KSC. Pro své nekonforrní názory byl perzekvován již v letech 1953 a 1961, kdy byl poprvé vyloučen z KSC a řadu let pracoval manuálně. V roce 1968 byl tajemníkem MV KSC v Praze. Má dvě malé děti /2 a 7 let/.

18.7.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Poznámka redakce: Ladislav Lis po svém zadržení zahájil hladovku, kterou držel asi deset dnů. Nedávno se vyjádřil, že nebude-li propuštěn po dvouměsíční lháť z vazby, opět bude držet hladovku. Pokud jde o právní posouzení různých majetkových deliktů Ladislava Lise, ukazuje se, obzaloba - bude-li vypracována - se bude muset omezit na pasení ovcí.

o-0-0-0-0-0-o

Sdělení č. 21

Po dvouměsíční vazbě byl dne 28.7.1978 peopuštěn na svobodu ing. Pavel Roubal a dne 31.7.1978 spisovatel Jiří Gruša. Jak jsme oznárnili ve sdělení č. 14, byli zadrženi v době návštěvy L.Brežněva v Praze a obviněni z trestného činu pobuřování /§ 100 tr.z./. Výbor vítá jejich propuštění z vazby. Trestní stíhání proti oběma však pokračuje, a proto budeme veřejnost nadále informovat o jejich cause; současně upozorňujeme, že od Brežněvovy návštěvy ještě doposud ve vazbě duchovní Jan Šimsa.

3. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

o-0-0-0-0-0-o

Sdělení č. 22

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných oznamuje, že jeho člen Přemysl Janýr odejel v červenci t.r. na dvouletý studijní pobyt do Vídně a další člen výboru Ivan Medek přesídlí v srpnu t.r. do Vídně natrvalo. Práce výboru se v současné době rovněž nemůže účastnit Ladislav Lis, který je t.č. ve vazbě /sdělení č. 20/. Seznam členů výboru /sdělení č. 1 a č. 12/ doplnujene o

Jiřího Němcse
byten Ječná 7, Praha 2

3. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-

Sdělení č. 23

Dne 20.7. 1978 byl v bytě své ženy zadržen orgány StB a obviněn z tr. činu pobuřování /§ 100/ la tr.z./ 24 letý technik Jiří Chmel, bytem Korozluky 69, okres Most. Na Jiřího Chmela uvalil prokurátor vazbu. V bydlišti jeho otce byla dne 19.7. 1978 provedena domovní prohlídka. Trestní stíhání Jiřího Chmela a vyšetřovatel zdůvodňuje jednak tím, že v jeho bytě údajně podepsaly další osoby Prohlášení Charty 77 z 1.1.1977, jednak tím, že prý Jiří Chmel přehrával toto prohlášení z magnetofonového záznamu před restaurací Iuna v Mostě. V tom /a pouze v tom/ spatřuje vyšetřovatel naplnění skutkové podstaty tr.činu pobuřování. Pokud jde o přehrávání textu základního prohlášení Charty 77, zjistil náš výbor vlastním četřením, že k němu nikdy nedošlo a že StB disponuje pouze výpovědní dvou osob, které se mezitím vystěhovaly do Holandska a jejichž vystěhování mohlo být nepravidelný výpovědní ulehčeno.

Jiří Chmel patří spolu se svými přáteli do undergroundu. Tr.stíhání jeho osoby nelze oddělit od šikan a nezákonného pronásledování undergroundu v severních Čechách, jehož součástí je i současný občansko-právní spor o neplatnost kuoni smouvy v obci Místo, okr. Chomutov, kde se Jiří Chmel a jeho přátelé chtějí usídlit.

Jiří Chmel je signatář Charty 77. I když v minulosti byla celá řada občanů trestně stíhána /a odsouzena/ pro činnost související s Chartou, i když je znám případ zahájení trest. stíhání signatáře Charty 77 pro chartovní činnost Marian Zajíček/, je případ Jiřího Chmela prvním případem, kdy signatář Charty 77 byl obviněn výhradně z chartovní činnosti a kdy na něj byla zároven uvalena vazba.

Adresa Jiřího Chmela je Věznice MS, p.schr. 79, 412 81 Litoměřice / nutno uvést datum narození: 24.5.1954/. Adresa jeho manželky je Hana Chmelová, Horňátecká 17/782, Praha 8 - Kobylisy, tel. 84 16 712. Obhájeci ex offo je dr.Jiří Vančura, advokát. poradna Most, tel. 6411. Vyšetřovatelé jsou por.Venclík a nprap.Ant. Komurka, oba VB Most.

9. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-o-o-

Sdělení č. 24

Dne 18.8.1978 byl zadržen a dne 21.8. vzat do vazby /dr.J.Tichým z krajské prokuratury v Hradci Králové/ signatář Charty 77 Zdeněk Kašták, narozený 25.10.1946, byten Vrchlabí, Horská 423,okres Trutnov /tel.2165/, zaměstnáním udržbář v internátu n.p. Tesla ve Vrchlabí. Vyšetřovatel odboru vyšetření StB KS SNB v Hradci Králové kapitán Jiří Poživil ho obvinil z trest. činu pobuřování /§ 100 odst.1 a tr.z./. Údajný trestný čin měl spočívat v tom, že psal politickým orgánům a redakcím dopisy, v nichž se kriticky vyjadřoval o různých jevech společenského života v Československu, polemizoval s některými tvrzeními tisku, podával stížnosti a upozorňoval na bezpráví ve svém okolí. Tyto dopisy nešířil ve veřejnosti, pouze je v jednom vyhotovení odesílal adresátům a kopie si ponechával ve svém soukromém archivu.

V bytě Zdeňka Kaštáka byla dne 23.8.1978 provedena domovní prohlídka, při níž byla odňata řada písemnosti, včetně dopisů od dr. Jiřího Hájka, Václava Havla a Pavla Kohouta. V současné době je Zdeněk Kašták ve vazbě ve věznici MS v Hradci Králové, pošt. schr. 62. Podle vyjádření vyšetřovatele bude podroben psychiatrickému vyšetření.

Zdeněk Kašták, který je ženatý a má 3 malé děti, se chtěl přestěhovat do svého rodiště v Rokytnici nad Jizerou, kde mu bylo nabídnuto místo udržbáře ve Školce. Proto rozvázel s národním podnikem Tesla

~~Zákon~~ Vrchlabí k 1.9.1978 pracovní poměr. Na zákrok StB ho však nový zaměstnavatel nakonec odmítl přijmout, přičemž se už nemůže vrátit ani do svého původního zaměstnání. Zdeněk Kašták bydlel ve služebním bytě, na který ztrácí ovšem odchoden z Tesly nárok a jeho rodina se tím ocítá v kritické sociální situaci. Jak uvedl ve svém posledním dopise ÚV KSC , vidí za těchto okolností poslední východisko v žádosti o vystěhovalecký pos pro sebe i svou rodinu.

29. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-o-o-

Sdělení č. 25

Usnesením Okresní správy SNB, odd.vyšetřování VB v Příbrami, jsou podle § 163 odst. 1 tr.ř. stíhání Václav K i m á k , nar.13.9.1950 v Jilemnici, okr.Semily, sanitář Závodního ústavu nár, zdraví Uranového průmyslu v Příbrami-Zdabovi a MUDr Emil Fuchs , nar.17.6. 1927 v Praze, lékař téhož ústavu.

Václav Kimák vyl obviněn z trestného činu pobuřování podle § 100 odst. 1 písm. a tr.z. a MUDr Emil Fuchs z téhož podle § 100 odst. 2 tr.z. Václav Kimák údajně "od přesně nezjištěné doby, nejméně od r. 1976 do 11.7.1977, pod záinkou studia historie soustavně shromažďoval tiskoviny z krizového období let 1968-69 od různých osob, v některých případech i z archivu řecké knihovny v Dobříši a obdobně úsili vyvíjel při získání tiskovin ze současného období ideově navazujících na krizový vývoj... přičemž tyto materiály roznozoval na psacím stroji a postupně rozšiřoval zvláště na svém pracovišti... takže tendenční srovnání bylo způsobilé vyvolat nepřátele skou náladu vůči společenskému řádu republiky". Současně se v usnesení připomíná styk Václava Kimáka s "bývalými exponenty pravice, jako prof. Machovcem a PhDr Tomášem".

MUDr Emil Fuchs "přibližně v téže době a tantéž dal Václavu Kimákoví k dispozici několik materiálů nepřátecké povahy příkladmo knihu Alexandra Solženycyna "Soustroví Gulag" /nakladatelství Konfrontace, Curych 1975/ o 474 stranách, dále materiály vydané reakce protosocialisticky zaměřenými zahraničními redakcemi "Listy" a "Svědectví", které poté Kimák roznozoval a rozšiřoval, takže MUDr Fuchs se vlastně stal iniciátorem jednání Kimáka".

Trestní stíhání v této věci bylo zahájeno již 11.7.1977 pod čvs: vv-248/1977 v podstatě proto, že "asi od poloviny roku 1975 do 11.7. 1977 byly zejména na pracovišti Závodního ústavu nár, zdraví Uranového průmyslu v Příbrami rozšářovány různé závadové tiskoviny z krizového období let 1968-69 a dále odbodně nepřátecky zaměřené tiskoviny z pozdějšího, event. ze současného období". Avšak teprve po roce rozhoďl vyšetřovatel ppov. Čejka vznést obvinění pro tyto skutky proti V. Kimákoví a MUDr Fuchsovi s datem 18.8.1978.

MUDr Emil Fuchs je v současné době na dovolené v Maďarsku a Václav Kimák byl v těchto dnech dvakrát vyslyšán na svobodě, mimo jiné též v souvislosti s dosud nevysvětleným výbuchem na nám. Kl. Gottwalda v Příbrami, k němuž údajně došlo v noci z 23. na 24.srpna 1978. Nedá se proto vyloučit, že údajná pobuřující činnost jmenovaných bude uváděna v souvislosti s tímto činem.

Václav Kimák je ženatý a bydlí v Příbrami V/264.MUDr Emil Fuchs je rovněž ženatý a bydlí v Příbrami VIII/86.

29. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-o-o-

Sdělení č. 26

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných vyjadřuje znepokojení a rozhoření nad rossudkem soudu Německé demokratické republiky, jímž byl nedávno odsouzen občan NDR Rudolf Bahro k trestu odnětí svobody v trvání osmi let. Jsme přesvědčeni, že tímto rossudkem má být uznán autor knihy *Alternativa*, která je tvůrkem rozborem společenského systému NDR a zemí východní Evropy. Soudní proces s marxistickým ekonomem a filosofem Rudolfem Bahrem je útokem proti občanským a politickým právům a rozvíjejícímu se kritickému myšlení v NDR a dalších zemích.

29. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-o-

Sdělení č. 27

Obvodní soud pro Prahu 10 odsoudil dne 9.8.1978 studenta Ivana Maňásku, 23 letho, a dělníka Michala Koba 1 a /7.3.1946/ pro trestný čin pohoruování /§ 100/ la/ k nepodmíněným trestům odnětí svobody v trvání 18 resp. 12 měsíců v I. neprávně výchovné skupině. Rozsudek dosud nenabyl právní moci. Oba obžalovaní jsou signatáři Charty 77. Obžaloba je vini, že začátkem roku 1978 rozširovali dokument Charty 77 č.13 /o situaci v čs.pop-music/ a text informující o některých jednáních státnických orgánů v r.1977, o nichž nebyla veřejnost oficiálně zpravena /viz sdělení výboru č.10/. Tuto činnost Michala Kobala potvrdilo pět svědků; Ivana Maňásku usvědčovala pouze výpověď Michala Kobala/kterou později odvolal/ a výpověď dvou spoluvezáků z vazby, kteří vypověděli, že se ve věznici snažil ovlivňovat Michala Kobala. Sám Ivan Maňásek se ani k obvinění ani k obžalobě nevyjádřil.. Soud vynesl rozsudek nad Michalem Kobalem s použitím zák. ustanovení podle § 32 tr.z., podležněhož mu přiznal - na základě znaleckého posudku z oboru psychiatrie - zmenšenou příčetnost; zároveň uložil ochranné léčení během výkonu trestu odnětí svobody. Oba obžalovaní jsou již od poloviny února 1978 ve vazbě; žádost Michala Kobala o propuštění z vazby nyní soud zamítla.

Ve své závěrečné řeči uvedl Michal Kobal, že rozširování inkriminovaných textů nepovažuje za činnost proti republice. Uvedl dále, že jeho podpis pod Chartou 77 nebyl protisocialistickým činem a že toto jeho přesvědčení plyne i z toho, že Chartu 77 podpořily tak velké komunistické strany, jako je KS Francie a KS Španělska.

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných konstatuje, že to je první rozsudek nad signatáři Charty 77 za rozšírování jednoho z dokumentů Charty 77.

Matka Michala Kobala bydlí v Roztokách u Jilemnice 156,okr.Senftenberg. Matka Ivana Maňásku,Růžena Jiřová, bydlí v Chebu, Jánské nám. 16.

31. srpna 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-o-o-o-o-o-

Sdělení č. 28

Učitský soud v Brně odsoudil 30.8.1978 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců v I. neprávně výchovné skupině evangelického duchovního Jana Simsse /nar. r.1929/, t.č. dělníka, který je signatářem Charty 77. Rozsudek dosud nenabyl právní moci. Jan Sims byl obžalován z tr. činu útoku na veřejného činitele podle č 156/ 1 a tr.z., že 31.5.1978 napadl při výkonu donovní prohlídky

příslušníka StB por. Batu, že ho srazil na postel a udeřil rukou do obličeje. Jan Šimsa uvedl, že ve vzrušené atmosféře pocítil potřebu zaštítit svou ženu v pokorujícím postavení, kdy příslušník StB násilně odnímal jeho manželce osobní dopis od prof. Patočky, neboť nabyl dojmu, že jeho žena je ohrožována na zdraví i životě. Oprávněnost tohoto dojmu doložil tím, že ještě po týdnu byly na ruce manželky zřetelné krevní podlitiny. Jan Šimsa ještě dodal, že den před domovní prohlídkou byl držen bez platného příkazu v samovazbě v chladné a vlhké cele a že ke konfliktu s por. Batou došlo i pod vlivem ataku chladové alergie.

V průběhu hlavního líčení byli vyslechnuti dva příslušníci StB a svědkyně domovní prohlídky, pracovnice MNV Loukotková. Manželka obžalovaného ani jeho syn nebyli jako svědci vyslechnuti, pouze byly stručně a nepřesně reprolučovány protokoly o jejich předchozí výpovědi. Prokurátorka v závěrečné řeči uvedla, že na městskou prokuraturu v Brně došla řada dopisů i ze zahraničí, kde žádají propuštění Jana Šimsy z vazby a ohledem na jeho zdravotní stav a tvrdila, že tím obžalovaný a jeho rodina zkreslují fakta a vyvolávají hysterii, neboť Janu Šimsovi se ve vazbě dostalo podle informací předsedkyně senátu plné lékařské péče. Na závěr navrhla prokurátorka trest 18 měsíců nepodmíněně a následný ochranný dohled. - Jan Šimsa v závěrečné řeči projevil nesouhlas s přečtenou zprávou vězeňského lékaře; tvrzení předsedkyně senátu, že se mu dostává plné lékařské péče označil jako dezinformaci a vyslovil obzvu, že nepodmíněný trest se v jeho případě rovná trestu doživotnímu. Když ve své řeči vzpomněl jméno Martina Luthera Kinga, byl přerušen a napomenut, aby se držel projednávané věci. Po vynesení rozsudku se Jan Šimsa hned na místě odvolal. Rovněž prokurátorka se odvolala.

Do jednací síně bylo vpuštěno celkem 16 zástupců veřejnosti z okruhu přátel a příbuzných Jana Šimsy. Při vynášení rozsudku byla ze soudní síně vypovězena manželka Jana Šimsy, když si chtěla vzít písemné poznámky svého muže, které on odložil na židli. Přátelé Jana Šimsy po skončení hlavního líčení zapívali předsoudní síní spirituál Dál přece nejdete sami.

Adresa manželky Jana Šimsy: Milena Šimsová, Volfsova 12, Brno-Kralovo Pole.

4. září 1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Poznámka redakce: V Informacích o Cháttě č.8 jsme zveřejnili zprávu Mileny Šimsové z 8.6.1978 o okolnostech domovní prohlídky. Dne 13.7.1978 vypracovala Milena Šimsová novou zprávu o Janu Šimsovi. Případ vzbudil pozornost nejen v Československu ale i v zahraničí. Štafetová hladovka, protesty i počin synodního seniora česko-bratrské církve evangelické, který se /marně/ snažil přímo ve vězení předat Janu Šimsovi bibli - to vše byly příkladné solidarizační akce, které ulehčovaly Janu Šimsovi jeho situaci.

-0-0-0-0-

Sdělení č. 29

na obranu

Výbor nespravedlivě stíhaných spolu s mluvčími Charty 77 se dne 29.6. 1978 obrátil na předsednictvo ÚV KSC, federální vlády a Federálního shromáždění s naléhavou výzvou, aby byly veřejně projednány a vyšetřeny případy únosů signatářů Charty 77 Ivana Medka a Bohumila Bořekala a případy dalších teroristických činů /viz sdělení výboru č.7 a č.11/. Rovněž někteří poškození podali příslušné stížnosti. Výbor, mluvčí

Charty 77 ani poškození sami se však dosud nadečkali uspokojivé odpovědi.Orgány státní moci dosud neučinily přítrž politicky motivovanému násilí.Nejnověji c tom svědčí útok na signatáře Charty 77,dělníka Jiřího Kasala,Kovrovská 402/18,Liberec 3,který byl dne 1.9.1978 přepaden několika násilníky,kteří ho bili a kopali a řvali mu něj:"To máš za osmašedesáté!" a "my ti dáme,kritizovat KSČ!", "my ti dáme Chartu!" Jiří Kasal byl zbit do bezvědomí; má zlomená dvě žebra,pohmožděníny po celém těle a uražený kus zuba.Lehce zraněn byl i Kasalův přítel Miroslav Strnad,který se mu pokusil přispět na pomoc.Příznačné je,že druhý den byl Jiří Kasal vyhledán příslušníky VB dekonco v nemocnici při ošetření,mnoho hodin zadržován a vyslychán nadvou odděleních VB,odkud musel být sanitkou převezen zpět do nemocnice.

Výbor tento zločinný útok na Jiřího Kasala odsuzuje a upozorňuje na to,že každý,kdo usiluje o lidská práva,může být obětí teroristických akcí.

11.9.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení přátelům o mému přepadení

Dne 1.9. 1978 asi ve 21.30 hod v Liberci -Kateřinská ul. jsem byl přepaden asi 5ti muži,kteří pěstmi a kopanci mi způsobili zranění a pohmožděníny po celém těle /nodiiny, podlitiny,uražený kus zuku - předního-a zlomená dvě žebra - VIII,IX - na levé straně/.

Tyto muže jsem nemohl identifikovat,protože byla tma a ulice vede podél lesa.Jejich stáří odhaduji na 25-30 let,to podle pohybu,obrysu těl a hlasu,ře sp.řevu.Byl jsem sražen nazem a kopán /asi 2emin./,při kopání na mne řvali: "To máš zí osmašedesáté!" - "My ti dáme kritizovat KSČ!" - "My ti dáme Chartu!" a dále něco o Rakousku a sprosté nadávky.Po několika minutách těsně okolo nás projížděl autobus MD směrem do Liberce,který jsem zaslechl.Některý z útočníků mě začal škrtit a druhou rukou mi zakrýval oči,abych jin neviděl do tváři,které museli mít od reflektorů autobusu osvětlené.Dále si pamatuju jen kopanci / i do hlavy/,pak jsem ztratil vědomí.Když jsem se probíral,zaslechl jsem,že říkají, "že mi jejich komanda ještě ukáže".Po nějaké době jsem se posadil na silnici."Komanda" - jak se nazvali - bylo již pryč.Přišel ke mně přítel M.Strnad,který byl od neznámých mužů také poraněn,když mi chtěl přijít na pomoc,a pomohl mi na nohy.Odvedl mne do jeho domu.To bylo asi ve 23 hod.Ráno jsem se nemohl ani pohnout,proto přítel zavolal sanitku.Byl jsem odvezen do Liberecké nemocnice na řtg.Když jsem se vrácel z Rtg chodbou do ošetřovatelského sálu,stáli přede dveřmi příslušníci VB a jeden muž v civilu,kteří spolu se mnou vešli do sálu,kde lékaři ošetřovali další úraz.Doktor mi řekl,abych se chvíli posadil.Muž v civilu si vytáhl z tašky /kterou mu nosil VB/ metes,přistoupil ke mně a začal se vyptávat,jak se to stalo a proč nepracuji.Řekl jsem pouze,že jsem byl přepaden.Doktorka a doktor téhoto muže důrazně upozornili,že mám přeražená žebra.VB začal vtipkovat,že jsou "lepší žebra v polívece", a muž v civilu prohlásil,"že mě stejně zavřou".

Po lékařském ošetření jsem "odešel" před ordinaci,kde jsem čekal na písemnou zprávu pro obvodního lékaře.Byl jsem vyzván mužem v civilu,abych se zvedl,že mne odvezou /mají lékařskou zprávu držel v ruce/.

Odvezli mne Volhou s civil.SPZ na hlavní VB do Pastyřské ulice,kde mi řekli,abych se posadil a zamkli za mnou dveře.Zde jsem byl zadržován asi 2 hodiny,peté jsem byl převezen touž Volhou na okrsek VB do Ruprechtic /přestože jsem protestoval a poukazoval na zranění/.V Ruprechticích na místním VB byl se mnou sepsán protokol /přede mnou tam byl přivezen a vyselechnut přítel M.Strnad,kterého jsem tam potkal/.Udělale se mi nevolno a VB zavolal sanitu,která mne převezla zpět do nemocnice /v 19 hod./,kde jsem byl znova ošetřen /převázán/ a dostal jsem utišující léky proti bolesti.Doktor mi napsal novou zprávu pro obv.lékaře a dotazoval se,cože jsem provedl,že VB se mnou takto zacházeli... .

Jsem v domácím ošetřování bez náhrady na nemocenské pojištění /jsem opět již dva měsíce bez zaměstnání/. Pachatelé zřejmě vypátrání nebudou... Svědek je Miroslav Strnad, Liberec, Kateřinská 182. Jako další svědci by měli být: řidič autobusu a cestující; jistá mladá žena a nějaká starší žena, které údajně měla /podle sdělení VB/ z okna domu vidět "že se něco stalo".

Ať byl strůjcem a pachatelem kdokoli, musel o mně mít nějaké informace -mám strach....

Kasal Jiří
Kovrevská 402/18
Liberec III

4.9.1978

Poznámka redakce: Je pravděpodobné, že Jiří Kasal "zlobí" úřady častými podánimi a stížnostmi. Vede např. čáleu korespondenci s ministerstvem práce a sociálních věcí ČSR v záležitosti své diskriminace v povolání a zaměstnání. Např. 24.8.1978 napsal mimo jiné: "Od začátku roku 1977 nejohu sehnat žádné zaměstnání /trvalý pracovní poměr/, nebo jsem byl vždy vyhozen ve zkoušební lhůtě bez udání důvodu"..." Dotazoval jsem se na zaměstnání asi v sedesáti podnicích..." "Jsem diskriminován, je mi upíráno právo na práci, a jinak perzekvován. V této situaci jsem od konce roku 1976, kdy jsem začal upozorňovat a postavil se na obranu lidských práv a svobody, které jsou v ČSSR porušovány a nedodržovány ..." "Na StB jsem předvoláván každé tři měsíce v souvislosti s Chartou 77, jíž jsem signatářem."

o-o-o-o-o-o

Sdělení č. 30

Městský prokurátor vzal v úterý do vazby Jana Zmatlíka, signatáře Charty 77, pracovníka Výzkumného ústavu kriminologického při Generální prokuratuře ČSSR, bytem Praha 5, Straupežnického 28.

Jan Zmatlík, nar. 1948, socioleg, byl zadržen ve středu 30. srpna a příslušníky StB, kteří ho čtyři hodiny vyslýchali z kolem 20.30 hod. se s ním sešli do bytu, kde trvale bydlí se svou matkou. Zabavili při tom některé písemnosti, zejména několik rozmožených výtisků rukopisů /patrně Solženicyna/. Ještě v noci s ním odjelina pracoviště, na Generální prokuraturu, kde chtěli udělat prohlídku, ale budova byla zamčena. Kelem 1. hodiny ráno pustili Jana Zmatlíka domů s tím, že nesmí nikam chodit ani telefonovat a že se má ráno v 8.00 hod. dostavit na 00 VB pro Prahu 5 k výslechu.

Ve čtvrtek 31. srpna prevedla StB prohlídku na pracovišti s neznámým výsledkem. Brali přitom vzorky písma psacích strojů. Jan Zmatlík, který odešel ráno na výslech, se již nevrátil. Po 17. hod. byla matka telefonicky vyučována, že byl téhož dne, t.j. 31.8.1978 v 16.30 hod. zadržen. Na žádost, e písemně vyrozumění příslušník odpověděl, že než by došlo, bude Jan Zmatlík doma.

Dvakrát 48 hodin /prvních 48 zadržení bezpečnosti, druhých pro rozhodnutí prokurátora o uvalení vazby či propuštění/ uplynulo v pondělí 4. září v 16.30 hod. Zákon byl tedy porušen už tím, že zadržení bylo prodlouženo do úterka, kdy prokurátor uvalil na Jana Zmatlíka vazbu. Vyrozumění o vzetí do vazby obdržela matka až v pátek 8. září, přestože podle § 70 tr. ř. je o vzetí do vazby třeba vyrozumět některého rodinného příslušníka bez průtahu. O obvinění není dosud nic známo.

Mezitím se ve středu 6.9. dostavili příslušníci StB opět do Výzkumného ústavu kriminologického, kde zabavili jeden psací stroj.

Jan Zmatlík je ve věznici ministerstva spravedlnosti č. 1 Praha-Ruzyně. Obhajobu převzal Dr. Jiří Klouza z advok. poradny č. 4, Hybernská 24.

11.9.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

o-o-o-o-o-o-o

Sdělení č. 31

Dne 16.8.1978 zahájil vyšetřovatel StB nadporučík Zdeněk Jaroš z Krajské správy SNB v Hradci Králové trestní stíhání proti Vojtěchu Srna ovi narezenému 30.1.1932, bytem Podolí čp.1,okr.Brno - venkov a proti Miloslavu Šváčkovi v i, narezenému 2.2.1941, bytem Penčice čp.16,okr.Přerov.Vojtěch Srna jebviněn z tr.činu zaření dozoru nad církviemi a náboženskými společnostmi / §178 tr.z./ a Miloslav Šváček z pomocí k témuž tr. činu.Vojtěch Srna se měl tohoto trestného činu dopustit tím, že " v době od 9.7. do 22.7. 1977 vykonával v Esperantském táboře v Herberticích,okr.Ústí nad Orlicí pro jeho účastníky duchovenškou činnost".Miloslav Šváček pak prý jako vedoucí tábora "zajišťoval v tomto táboře pro jeho účastníky konání duchovenské činnosti."

Vojtěch Srna je katolický kněz, v době konání tábora byl administrátorem ve Svatošlavě u Brna, v souvislosti s tímto "případem" ztratil v září 1977 státní souhlas s výkonem duchovenské činnosti a nyní pracuje jako teopič.Miloslav Šváček, ženatý, je vedoucím stavěbního střediska v Přerově, Jako vedoucí herbortické místní skupiny Českého esperantského svazu / do organizačního sloučení zařazené jinak do katolické sekce ČES/ v srpnu 1977 pravidelný letní tábor, pořádaný touto skupinou a věnovaný výuce esperanta. Průběh tábora byl narušen zásahem StB a většina z jeho 130 účastníků byla na podzim 1977 vyslychána. Konání dalšího - již desátého - pravidelného tábora v létě 1978 bylo zakázáno, činnost místní odböcky ČES v Herberticích pozastavena a výbor ČES vyzval 8.4.1978 "po jednání s ÚV KSČ", aby Miloslava Šváčka vyloučila z řad členů.

Miloslavu Šváčkovi je kladeno za vinu, že s jeho vědomím sloužili občas dva ze čtyř příatemých duchovních, totiž polský občan V. Zielonek a Vojtěch Srna, před ranním budíčkem ve stanu soukromou mši, na kterou přicházeli též někteří účastníci tábora, a že v táboře organizoval besedy s náboženskou tematikou. Vojtěch Srna je pak viněn, že sloužil mši mimo chrámovou budevu a mimo obec, pro niž mu byl udělen státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti.

Výbor považuje trestní stíhání zákona proti oběma jmenovaným za hrubé znenužití litery zákona a za neoprávněný pokus upírat občanům náboženskou svobodu, zaručenou ústavou a přijatými mezinárodními pakty.

11.9.1978

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

o-o-o-o-o-o-o-o

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných hodlá postupně uvádět ve známost portréty vězněných, na jejichž obranu vystupuje. Při této činnosti, jejímž cílem je poskytnout co nejvíce informací o politických vězniach a napomoci k solidaritě s nimi, vystupuje výbor jako prostředník.

Portrét Ivana Jiřouše je prvním portrétem tohoto druhu.

Pro nedostatek místa vás s jeho zněním nemůžeme seznámit.

o-o-o-o-o-o-o-o

Otevřený dopis

matce a manželce Anatolije Ščaranského
a manželce Alexandra Ginzburga

Vážené paní,

s napětím jsme sledovali průběh soudních procesů s Alexandrem Ginzburgem a Anatolijem Ščaranským - sovětskými obránci lidských práv - a jsme krajně rozhorečeni jejich výsledky. Naše rozhořčení je o to větší, že současně s inscenací těchto procesů byl jiný sovětský občan, kteří se v hnutí za lidská práva neangažoval, odsouzen k trstu smrti.

Již u příležitosti odsouzení Jurije Orlova, Zviada Gamzachurdii a Meraba Kostava jsme uvedli, že tito sovětí občané sledují stejně cíle jako Charta 77: dodržování občanských práv a demokratických svobod, které se státní orgány zavázaly respektovat. Varovali jsme před inseenováním dalších procesů, jmenovitě s Alexandrem Ginzburgem a Anatolijem Ščaranským; takové procesy se bezprostředně dotýkají všech lidí a tedy i nás, ať už jsou zaměřeny proti obráncům lidských práv v Československu nebo kdekoliv v zahraničí.

Jsme přesvědčeni, že mezinárodní solidarita s obětmi zvlále mecenášských orgánů přispěje k osvobození sovětských obránců lidských práv. Během procesů jsme mysleli i na Vás, a doufali jsme, že nrvídáný rezmach této solidarity, účast milionů lidí z celého světa, kteří byli v duchu s Vámi a s Vašimi příbuznými, je světlým bodem a nadějí v utrpení, které prožíváte. Byli bychom rádi, kdyby zde Alexandre Ginzburg a Anatolij Ščaranský mohli být informováni o tom, že i v Československu mají četné přátele.

Jako obránci lidských práv, působící v občanské iniciativě Charta 77, apelujeme na podobné občanské iniciativy, a také na zájmová a politická seskupení, na věřící, na náboženské, humanitní a svobodomyslné společenství ve světě, která usilují o demokracii a o práva pro nejširší vrstvy obyvatelstva, aby podle svých možností podnikly účinné akce vedoucí k osvobození Anatolije Ščaranského a Alexandra Ginzburda, Jurije Orlova, Viktora Piatkuse a dalších sovětských obránců lidských práv.

Přejeme si, vážené paní, abychom mohli se brzy spolu s Vámi radovat z propuštění Vašich blízkých.

18.7.1978

Dr. Ladislav Hejdánek
mluvčí Charty 77

Marta Kubíšová
mluvčí Charty 77

Dr. Jaroslav Šabata
mluvčí Charty 77

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

-----
o-o-o-o-o-o-o-----

Federálnímu shromáždění

Brně byli zadřženi vzati do vazby tři z našich přátel:

Petr Poříčhal

Liber Chloupek

Petr Cibulká / i s matkou Věrou Cibulkovou /

Jsou obviněni z pebuřování podle § 100 odst. 1 tr. zák.

Opisování textů básní Seiferta, Skácela, Hanče, Koláře, filosofických textů Patočky a Hejdánka, literárních textů Vaculíka, Havla, Kohouta, Uhdeho Orwella, textů Charty 77, nahrávání hudby undergroundu, účast na koncertech Třešňáka a Hutky - to vše vyšetřovatel StB v jejich případě označil za protistátní činnost a prokuratura to schválila.

Jak je to možné? My tím žijeme a není naší vinou, že totok vše, co proží, vám, je pravdivé, nemá možnosti a publicitu jako oficiální propaganda či konzumní zábavy. Mámě snad být pro odlišný životní styl postaveni mimo zákon?

Kromě nich jsou podle této interpretace trestního zákona stíháni Ivan Manásek v Chebu, Michal Kobal z Jilemnicka, Marian Zajíček z Peziniku a Robert Gombík ze Sence.

Zádáme vás, abyste se zasadili o zastavení trestního stíhání proti výše uvedeným a aby se proti dalším mladým lidem nepostupovalo stejným či podobným způsobem.

Na vědomí: Generální prokuraturě
poručíku Janu Dománkovi, vyšetřovateli StB
Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných
Amnesty International

Za autenticitu podpisů ručí Martin Šimsa, Volfsova 12, Brno

Jiří Beznoska, Tomáš Bísek, Pavel Břežinský, Zdeněk Buček, Daniela Bísková, Petr Beuda, Vladimír Balabán, Ivan Bierhanzl, Jiří Benda, Josef Baborský, Linda Cvrčková, Milan Daler, Jiří Doležal, Radomil Doupevec, Jaroslav Fišer, Karel Freund, Zina Freundová, Karel Havelka, Vladimír Hrubý, Jan Hirc, Roman Hlinský, Zorka Havlíková, Roland Hütter, Jan Hrabina, Zdena Hrabinová, Pavel Hájek, Zdeněk Hadam, Dagmar Hlavsová, Stanislav Homola, Jaroslav Chnápkov, Jiří Chmel, Vladimír Chochola, Jiří Jirsi, Jiří Jeřábek, Viktor Klouda, Josef Knébl, Stanislav Kvasmica, Marcela Koutná, Bronislava Kouthá, Svatopluk Karásek, Pavel Kirschner, Jiří Kasal, František Kuháček, Roman Kodraž, Roman Kulík, Mirka Klomíková, Jaroslav Lorenc, Ivan Lamper, Vendelín Laurenčík, Jan Litomiský, Dalibor Mendler, Hana Malásková, Václav Melc, Radim Novák, Petr Novotný, Jana Oltová, Jiří Olt, Bohum Otisk, Daniel Pfann, Martin Podboršký, Emil Pospíšil, Pavel Pavlovský, Jiří Prokepec, Renata Prokopcová, Antonín Pohledek, Jan Pavelka, Jaroslav Procházková, Antonín Pojar, Jan Princ, Květoslava Princová, Břetislav Pravda, Lubomír Plátil, Olga Rychtářová, Miloš Reichrt, Andrej Stankovič, Olga Stankovičová, Petr Šimánek, Petruška Šustrová, Miroslav Skalický, Marie Seukupová, Miroslav Strnad, Anna Scherbaumová, Petr Soudek, Vlado Surma, Ladislav Šenkýř, Anna Sabatová, Lenka Sabatová, Martin Šimsa, Miroslav Šelf, Jiří Skácelík, Tomáš Tomík, Miroslav Tietavský, Tomáš Tichák, Zdeněk Vokatý, Pavel Manoušek, Petr Večeře, Aleš Vejvoda, Pavel Visoáři Lubomír Vyreubal, Vladimír Zavadil, Ladislav Zatori, Petr Zavadák, Jiří Zamboch, Stanislav Žižka.

/k 8.6.1978/

0-0-0-0-0-0-0-0-0

Hladovka za politické vězně

V československých věznicích je ve vazbě a nebo ve výkonu trestu mnoho našich spoluobčanů ze zjevně nebo skrytě politických důvodů, totiž proto, že se netajili se svými názory a že jednali v souladu se svým svědomím. Tito lidé jsou ve vězení přesto, že svým jednáním naplněvali pouze s é nezadatelné a dokonce zákony zaručované právo. Jejich věznění odsuzujeme, myslíme trvale na jejich nelehký osud a jsme roztrpčeni jeho nespravedlností. Ze jsou u nás lidé zavíráni za projekty svého přesvědčení nám však není lhostejné ani jako občanům, ~~niku~~ tím spíše, že tato skutečnost je jen význačným výrazem obecných poměrů v naší zemi a že svými důsledky zhoubně doléhá na celou naši společnost.

Političtí vězňové jsou odsuzováni jménem společnosti, tedy i jménem naším. Tuto spoluodpovědnost nemůžeme přijmout a svůj postoj jsme se rozhodli veřejně projevit dvoudenní protestní hladovkou, kterou budeme držet ve dnech 14. a 15. července 1978. Touto hladovkou vyjádříme svou solidaritu s Jiřím Ledererem z Prahy, Alešem Macháčkem z Ústí nad Labem, Vladimírem Laštúvkou z Děčína, Vojtěchem Valou z Prahy, Robertem Merghanzem z Prahy, Jaroslavem Dvořákem z Havířova, Václavem Novotným z Prahy, Alešem Březinou z Prahy,

Milanem Turkem z Příbrami, Jiřím Křížem z Podlesí /okr. Příbram/, Viktorem Grohem z Ostrova nad Ohří, Ladislavem Opavou z Tachova, Zdeňkem Červenákem z Chebu, Vojtěchem Dzurkou z Rokycan, Petrem Cibulkou z Brna, liborem Chloupkem z Brna, Petrem Pospíchalem z Brna, Pavlem Novákem z Jihlavy, Michalem Kobalem z Roztok u Jilemnice, Josefem Brychtou z Jihlavy, Ivanem Maňáskem z Chebu, Františkem Pitorem z Plzně, Ivanem Jirousem z Prahy, Miloslavem Černým z Liberce, Gustavem Vlasatým z Litvínova, Miloslavem Lojkem z Oloví, /okr. Sokolov/, Františkem Hrabalem z Prahy, Petrem Pehlem z Bratislavы, Pavlem Roubalem z Prahy, Jiřím Grušou z Prahy, Janem Šimusem z Brna a všemi dalšími československými občany, kteří jsou ve vězení z podobných důvodů jako oni.

v Praze dne 8. července 1978

na vědomí Jánu Feješovi, generálnímu prokurátorovi ČSSR

Pavel Aixner, knihovník
Rudolf Battěk, dělník
Eduard Bauer, vikář
Jiří Bednář, fotograf
Otta Bednárová /1 den/
Václav Benda, v domácnosti
Jozef Benedek, dělník
Ladislav Benedek, elektrikář
Ivan Bierhanzl, geodet
Standa Borůvka, horník
Jan Brabec, dělník
Josef Brychta ml., inv. důchodce
František Bublan, duchovní
Zdeněk Buk
Ladislav Čerman, dělník
Vladimíra Cibulková, servírka
Vít Cigánek, praktikant,
Jaroslava Črhevá, úřednice
Gertruda Čakrtová, právník
Jaromír Čechura, dělník
Mirka Černá, úřednice
Ivan Černega, dělník
Michal Černega, dělník
Milan Daler, pošt. zaměstnanec
Blanka Dobešová, stavební dělník
Jarmila Doležalová, uklizečka
Karol Dománek, duchovní
Radomír Doupevec, dělník
V. Drosonová, ved. aspirant
Michal Dziaček, dělník
Leoš Exler, dělník
Karel Freund, zam. služeb
Zina Freundová, správcová
Josef Hájek, duchovní
Václav Havel, spisovatel
Karel Havelka, technik
Karel Havlíček, výtvarník
Jaroslava Havlíková, úřednice
Dagmar Hlavsová, pracující

Jana Hlavsová, studující
František Hochman, bohoslovec
Vítězslav Holata, dělník
Stanislav Homola, dělník
Dana Horáková, filosof
Jan Hrabík, pošták
Jan Hřic, dělník
Vladimír Hrubý, dělník
Marcela Husáková, studující
Jaroslav Hutka, zpěvák
Jiří Chmel, technik
Hana Chmelevá, technička
Jaroslav Chnapko, dělník
Vladimír Chochola, závozník
Vlasta Chramostová, herečka
Roman Janeček, dělník
Josef Janíček, hudebník
Ludmila Janková, studentka
Přemysl Janýr, dělník
Jitka Jašková
Marie Jenčíková, úřednice
Mirek Jirounek, topiř
Juliána Jirousová, malířka
Věra Jirousová, historička umění
Zbyněk Jonák, dělník
Jana Jonáková, výtvarnice
Jindra Kadlecová, úřednice
Bohuslav Kaplan, figurant
Slávek Kaplan
Svatopluk Karásek
Jiří Kasal, figurant
František Klika, duchovní
Pavel Kohout, spisovatel
Tereza Kohoutová, uklizečka
Vendelin V. Komeda, historik
František Korbelář, duchovní
Miloslav Korbelík, překladatel
Josef Kordík, duchovní
Anna Koutná, dělnice

Jan Kozlík, technik
Dr. Karel Kraus, překladatel
Andrej Kroč, montér
Karel Krúpa, technik
Marie Kubátová, sekretářka
Jiří Kubíček, dělník
Jaroslav Kukal, dělník
Jarka Kušnýrová
Lillian Landová, studující
Pavel Landovský, herec
Vendelin Lavrenčík, technik
Elzbieta Ledererová, překladatelka
Ladislav Lis, lesní dělník
Tomáš Liška
Jan Litomáský, agronom
František Lízna, duchovní
Vladimír Lomský, odb.vychovatel
Viktor Lopatka, liter.kritik
Jaroslav Lorenc, dělník
Lubomír Magoč
Jana Malásková, studující
Václav Malý, duchovní
Miloslav Mašek
Petr Mašek, dělník
Jelena Mašínová
Josef Matějka, student
Michal Matzenauer, dělník
Ivan Međek
Jaroslav Mezník, historik
Vlasta Mikešová, dělnice
Stanislav Miota, kameraman
Jan Moravec, režisér
Pavel Myslín, dělník
Jaroslav Neduha, hudebník
Dana Němcová, uklizečka
Markéta Němcová, uklizečka
Pavla Němcová, studující
David Němec, učen
Jiří Němec, psycholog
Ondřej Němec, učen
Marcela Němečková, admin.síla
Antonín Němejc, dělník
Petr Novotný, provozní chemik
Jiří Obertel, student
Vladimír Oberšký, dělník
Jiří Olt, dělník
Jana Oltová, dělník
Mlada Opočenská, knihovnice
Ludvík Pacovský /1 den/
Jiří Padour, duchovní
Milan Pankráz, elekmontér
Viktor Parkán, dělník
Helena Pecková, nezaměstnaná
Milan Píša, duchovní
Antonín Pojar, dělník
Jan Pražant, laborant
Jan Prince, dělník
Květoslava Princová, v domácnosti
Drahuše Proboštová, provoz.zam.
Miroslav Procházka, student

Zdena Přecechtělová, prodavačka
Jana Převratská, zdrav. sestra
Jaroslav Ptáček, zámečník
Miloš Rajchrt, duchovní
Vratislav Riedl, instalatér
Věra Roubalová, v domácnosti
Olga Rychtářová, figurantka
Zora Rysová, památkář
Vladimír Říha, důchodce
Marie Říhová, lékařka
Anna Schwarzeová, důchodkyně
Karol Sidon, spisovatel
Dušan Skála, archivář
Miroslav Skalický, dělník
David Souček, dělník
Hana Marie Součková, studující
Karel Soukup, dělník
Anna Spudilová, studentka
Josef Spudil, student
Ilja Storoženko, dělník
Miroslav Strnad, závozník
Jaroslav Šabata, psycholog
František Šilar, topič
Libuše Šilhánová, důchodkyně
Petr Šimánek, kameník
Martin Šimsa, dělník
Jana Šternová, duchovní
Miluše Števichová, uklizečka
Věra Švadlenková, úřednice
Petr Švestka
Robert Tandemayer
Jan Tesař, histerik
Jindřich Tomeš
Julius Tomín, filosof
Zdena Tominová, filosof
Jiří Toupal, dělník
Vlastimil Třešňák, zpěvák
Jana Tůmová, prodavačka
Petrá Tůmová, prodavačka
Petr Uhl, technik
Zdeněk Urbánek, spisovatel
Vladimír Veit, zpěvák
Ludvík Vaculík, spisovatel
Jiří Vaněk, dělník
Josef Vaněk, dělník
Josef Vaněk, elektrikář
Marie Vičáková, laborantka
Stanislav Vinklárek, absortér
Jan Vednanský, básník
Josef Vohryzek, překladatel
Vladimír Voják, programátor
Zdeněk Vokatý, dělník
Věra Vránová, dispečerka
Lubomír Vydra, dělník
Josef Vydrář, důchodce
Ivan Vyhnač, knihovník
Robert Gombík, duchovní
Marian Zajíček, duchovní
Milan Zapadlo, udržbář
Jiří Zelenka, zámečník

Renata Prokopcová, studentka
Jiří Prokopec, dělník

Jitka Zelenková, technička
Pavel Žeman, právník

Oznámení čs. občanů o hladovce za politické vězně zveřejnil několik dnů před hladovkou list Frankfurter Allgemeine Zeitung, a to v plném znění se jmény všech vězněných, kteří byli v textu uvedeni. Počet hladovějících zveřejnil jen sumárně a jmenovitě údajně uvedl jen Václava Havla, Pavla Kohouta, Ladislava Hejdánka a Jiřího Hájka.

o-o-o-o-o-o-o-o

Otevřený dopis

James Callaghan
ministerský předseda Velké Británie

Vážený pane ministerský předsedo,

obracíme se na Vás jako na představitele země klasické demokracie i jako na předsedu Labour Party.

Před desátým výročím okupace Československa armádami pěti zemí Varšavského paktu restuje v zemi nepětí. Hromadí se nezákonné vůči nekonformním občanům, dochází k hromadným internacím a opět se objevily dosud neobjasněné případy fyzického teroru.

Této atmosféry se Státní bezpečnost pokouší využít k zásahu proti té části kultury, která byla násilně vytlačena z oficiální scény a nezávyskytla a svébytně žije mimo ni. Dne 30. května 1978 byl zatčen ing. Pavel Roubal /30/ a dne 1. června 1978 spisovatel Jiří Gruša /40/.

Oba dva - signatáři Charty 77 - jsou obviněni z trutněho činu počuřování podle § 100 tr. zákona. Spisovatel Jiří Gruša je obviněn pro obsah svého románu "Dotazník" z roku 1974 a pro souhlas s jeho rozšiřováním. Ing. Pavel Roubal je obviněn proto, že ve svém bytě umožnil vázání strojopisných literárních prací profesora Václava Černého "Třikrát TGM", spisovatele Jana Trefulky "O bláznech jen dobré" a spisovatele Jiřího Gruše "Dotazník". Podle policejních dokumentů Jiří Gruša napsal román, který obsahuje "hrubé pomluvy a útoky proti socialistickému a společenskému zřízení republiky" a ing. Pavel Roubal umožnil vázání "protispolečenských a protisocialistických knih" českých spisovatelů.

Uvedené knihy se vůbec nezabývají politickými poměry v Československu to je zřejmé už jen ze zhlédnutí. Fráze o jejich protisocialistickém charakteru má zastřít principiální útok proti významné části české literatury /stovky titulů knížek/ vydávané strojopisně a nezávisle na moci.

Policie svou akcí připomněla, že v Čechách se už vícekrát pályly knihy na hranicích a postavila tím vládu do málo lichotivého sousedství.

Nezávislí socialisté považují za svou základní povinnost účast na rozvoji nekonformní kultury. Nemůžeme se vzdát práva na vydávání literatury a neuštoupíme před hrozou vězni. Nemůžeme se vzdát tohoto práva pro sebe a nemůžeme mlčet, je-li upíráno jiným.

Jako demokraté cítíme povinnost žádat od všech demokratických politiků solidaritu s českou nezávislou kulturou. Politiky Socialistické internacionály pak žádáme, aby podnilky účinné kroky ve věci ing. Pavla Roubala a spisovatele Jiřího Gruše.

1. července 1978

Ing. Rudolf Battěk
Křížíkova 78
Praha

Dr. Jaroslav Mezník
Vráňova 107
Praha

Jiří Müller
Jana Babáka 3-5
Brno

o-o-o-o-o-o-o-o

K diskusi o Chartě 77

/článok byl podepsán, redakce však požádala autora o dovolení, aby ho směla zveřejnit bez uvedení jeho jména/

Medzi príčinami krízy, v ktorej sa hnutie Charty 77 v dnešnej fáze ocitlo, je bezpochyby fakt, žemer hermetického uzavretia sa pražského okruhu signatárov. Len veľmi ľahkopadne je spojenie s mimopražskými signatármi, až na výnimky, ako je Brno, Plzeň, severné Čechy. Čo je však oveľa závažnejšie – minimálna je komunikácia s nesignatárskou verejnosťou – a to dokonca i v samotnej Prahe, e situácii napr. na Slovensku neheveriac. /Iam je Charty 77 prakticky mŕtvou legendou ohlášenou pred rokom a pol masovo – komunikačnými prostriedkami./ V tejto súvislosti si musíme uvedomiť, že Charty 77 ešte nespravila súvislejší pokus preniknúť do kompaktných sociálnych prostredí; pritom – podľa mojho názoru – aspoň čiastočná podpora so strany robotníkov a študentov, ako nejprirodzenejších potenciálnych spojencov hnutia, sa skor či neskôr stane základnou otázkou pre ďalšiu existenciu Charty 77. Moje následujúce návrhy samozrejme nie sú všetkém na situáciu; sú však spisané v debrej voli pokusíť sa ukázať jedno z východisek z krízy, ktorá je evidentná.

Myslím, že podstata izolácie spočíva v dvoch bodech:

1. v malej informovanosti, resp. dezinformovanosti verejnosti o zameraní, cieľoch a najmä nových dokumentoch Charty 77,
2. v absencii konkrétného programu, ktorý by v Československom povedomí bol synonymom Charty 77, základné prehlásenie – najrozšírenejší dokument hnutia – analyzuje situáciu globálne a preto všeobecne; z toho dovodu myslím, že – napriek proklamácií etických a demokratických hodnot – nie je schopné plne zaujať niektoré sociálne prostredia/najm. robotnícke/.

Dokumenty, ktoré sa tenu ktorou problematikou zaoberaly potom detailnejšie, sú zas v príslušnom prostredí /napr. dokument o odborech/ prakticky neznáme.

Preto navrhujem:

Zorganizovať redakcie šiesti časopisov, pravidelne tiež časopisy vydávať a po prezkušaní možností – nie právnych, ale praktických – šíriť tieto časopisy technikou čo možno najefektívnejšou, bez ohľadu na paragrafy /čítanie Xeroxu, cyklostylu atd./. Tu nastávajú dva problémy:
Po prvej – je tu hrozba prekročenia zákonom, myslím však, že k tomuto kroku by bola Charty 77 skor či neskôr beztak nútena. A iná cesta ani neexistuje. Nedarí sa chcieť masovo komunikovať – a pritom materiály šíriť strojopisom. Dnešný stav distribucie materiálov vyzerá tak, že sa dostanú len do rúk územu okruhu ľudí, vetsinou beztak zasvätených signatárov, a ľudia mimo Charty 77 sa doscanú k dokumentom viac menej príležitostne. Pri minimálnom počte kopií je – okrem iných rizík – neefektívne napr. zasielanie materiály náhodne vybraným ľuďom, zanechávanie materiálov vo verejných priestoroch, poskytovanie materiálov neznámym alebo menej známym osobám, apod. – čo by možno niektorí prievrženci hnutia boli ochotný praktikovať v prípade, že kopiami by sa nemuselo šetriť. Represia, ktorá se dá očakávať v prípade "nalegálneho" rozmniožovania materiálov, sa dá do isté miery čeliť. Navrhoval by som aby časopisy vyšly približne v rovnakej dobe, a s plnými menami členov redakčnej rady. Je nádej, že solidarita a vzájomné propojenie najmenší tridsiatich osôb, ktoré by sa takto ocitli prakticky v rovnakej pozícii, by mohlo postaviť hrádzu nejtvrdšiemu tlaku systému.

Druhý problem spočíva v dostupnosti a nedostupnosti rozmniožovacích techník. Myslím, že tu je nevyhnutelné proviesť analýzu situácie a zvážiť možnosti práve na základe tejto analýzy. Pokial nemám skúsenosti, vetašina pokusov o rozber možností, ktoré Charty 77 na tento poli urobila, skončila u problému paragrafov.

Čo sa časopisov týka, navrhujem:

1. Literárno - kritický časopis neoficiálnej kultury- pravdepodobne by sa vyvinul prakticky z tzv. podlouhlého.
2. Kultúrny časopis, zameraný na tvorbu mladých autorov; mohol by sa vyvinúť z tzv. mladého
3. Informačný bulletin o hnutí Charty 77 - vyvinul by sa už z existujúcich informácií o Charté 77.
4. Časopis špecificky zameraný na problematiku robotníkov / tu, podľa mojho názoru, je nevyhnutný aspoň náčrt konkrétneho programu - spolu s analýzou špecifických, problémov: odbory, životné prostredie, bezpečnosť práce, mzdy, životná úroveň atď./.
5. Časopis zameraný na študentské prostredie, odhalujúci mechanizmy v systéme vzdelávania, podstatu SSM, deformácie osnov atď., prelamujúci informačnú blokádu, informujúci o možnosti alternatívnych universít apod.
6. Časopis pre Slovensko - vychádzajúci v slovenčine a zameraný na slovensku problematiku. / Za aktívnejšej spolupráce slovenských signatárov./

V prípade prvých dvoch časopisov potrebný náklad odhadujem na šesťsto až tisíc kusov, v prípade 3, 4, 5 a 6 potrebný náklad by bol okolo tisíc až päťtisíc kusov. /Pri 4, 5 a 6 ale možno rátat s menším rozsahom, alebo priamo s formou tetákov, obsahujúcich 6 - 8 strán strojopisu./

V ďalšej fáze potom navrhujem rozšíriť týchto šest časopisov o

1. prehľad svetovej tlače, ktorý by mal obsahovať výber necenzurovaných článkov zo zahraničnej tlače k najdôležitejším svetovým a domácim problémom a
2. časopis zameraný na problematiku náboženských hnutí /ako volnú tribúnu pre diskusiu roznych svetonázorov a vieroveryznani/.

Rozhovor s dr. Gertrudou Sekaninovou - Čakrtovou

- R. Paní doktorko, jste předválečná komunistka, vyloučená po roce 1968, byla jste náměstkyňa ministra zahraničí, poslankyně československého parlamentu. Dnes jste signatárka Charty 77, členka Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, převzala jste ručení za petici československých občanů proti trestu smrti. Jakou vidíte v tomto svém vývoji kontinuitu?
- S. Odpověď by byla na celou knihu. Řekla bych, že mi jde stále o stejně lidské hodnoty, jen názor na to, jak o ně usilovat a přiblížit se k nim se zkušenostmi vyvíjí. Ale konkrétněji: před válkou jsem se v advokátské praxi s manželem zabývala otázkami politických a občanských práv, svobody tisku a shromažďování v Československu a někdy i v zahraničí. Sama jsem například jako právníčka sledovala politický proces v Rumunsku. Můj manžel Ivan Sekanina po požáru říšského sněmu několikrát navštívil říšský soud v Lipsku, kde chtěl spolu s právníky jiných zemí hájit Jiřího Dimitrova.
- R. Zůstala jste u tohoto oboru?
- S. Ano i ne. Po válce jsem začala pracovat na ministerstvu zahraničí. Od prvního Valného shromáždění v roce 1946. Letěla jsem na ně tehdy starou Dakotou do Londýna s Janem Masarykem, až do roku 1967 jsem s několika přestávkami měla co dělat s OSN. Zastupovala jsem Československo většinou v politickém výboru Valného shromáždění. Ale dnes mi připadá příznačné, že jsem se nakonec účastnila v jiném výboru závěrečné fáze jednání o mezinárodních paktech o lidských právech. V plenární schůzi Valného shromáždění v prosinci 1966 jsem vyslovila závazek, že československá vláda učini všechno pro jejich úplné uplatnění. Zanedlouho jsem mohla tyto dokumenty uvést jako parlamentní zpravodaj ve výborech Národního shromáždění. Pakty byly jménem Československa podepsány na podzim 1968, ale trvalo pak celých osm let, než konečně u nás vstoupily v platnost. A víte,

jak je nutné usilovat o jejich dodrževání.

R. Jak dlouhé jste byla poslankyní?

S. V letech 1964 - 1969. Pracovala jsem v zahraničním výboru.

R. Změnila se činnost poslanců v roce 1968?

S. Ano. Ale už v předešlých letech mnoho poslanců usilovalo o výraznější aktivnější působení parlamentu. V roce 1968 se zdálo, že roli nejvyššího zákonodárného orgánu konečně parlament sehráje. Po ostrých diskusích přijal tehdy několik důležitých zákonů, např. zákon o soudní rehabilitaci, o zrušení цензуry, některé sociálně politické zákony, připravoval se zákon o československé federaci s cílem zajistit rovnoprávné postavení dvou suverenních národů. Je myslím málo známé, že parlament země, obviněvané, že chtěla v roce 1968 narušit spojenecké svazky, schválil t. r. moží dubnem a červencem nové smlouvy o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci s Bulharskem, Maďarskem a Rumunskem!

R. Účastnila jste se jednání parlamentu v srpnovém týdnu?

S. Samo jsem byla na ženském kongresu v Dánsku. Od obsazení naší země vojsky pěti států Varšavské smlouvy zasedalo Národní shromáždění nepřetržitě. Přijalo jednoznačné dokumenty na obranu nezávislosti a svrchovanosti naší republiky. Ostře protestovalo proti obsazení Československa a konstatovalo, že žádný ústavní orgán jednotky pěti států do Československa nepozval. Později také všichni poslanci podepsali čestné prohlášení, že nikdo z nich se nepodílel na žádné zvací akci. Dneška se udržuje tvrzení, o pozvání. Ale ani dnešní moc se nedvážila zveřejnit jediné jméno.

R. Hlasovala jste na podzim 1968 proti smlouvě o dočasném pobytu sovětských vojsk v Československu. Co vás k tomu vedlo?

S. Můj postoj vyplýval z mého stanoviska k 21. srpnu a k dalšímu vývoji v naší zemi. Vycházela jsem z přesvědčení, že překročení naší hranice vojsky pěti států Varšavské smlouvy je popřením základních norm mezinárodního práva, Charty OSN i Varšavské ~~smlouvy~~ dohody. Nemohla jsem hlasovat pro pobyt vojsk, která takto obsadila naše území, byť by byl sebedočasnější. Jsou tu ostatně už deset let. Východisko ze situace spočívalo podle mého názoru od počátku v cílevědomé a důsledné cestě k plnému obnovení naší suverenity. Na této cestě tvořil odchod vojsk zdaleka ne jediný, ale svou povahou důležitý bod. Smlouva neobsahovala nic o odchodu vojsk. Pacifikovala vlastně obsazení z 21. srpna. V rozprávě jsem poukázala na zásadní aspekty věci i na zdánlivě formální nedostatky smlouvy, které však odhalovaly její podstatu. Dobrý pobyt vojsk byla stanovena stejně neurčitě jako délka platnosti této vnučené smlouvy. Podle ní jsou totiž u nás vojska dočasně. Avšak smlouva má platit tak dlouho, dokud tu jsou!

R. V roce 1969 jste ztratila svůj poslanecký mandát. Jak k tomu došlo?

S. Po vyloučení z KSC jsem byla spolu s dalšími zproštěna poslaneckého mandátu. Podle spěšně přijatého zákona a bez voleb. Naše volební pravidly byly pak obsazeny bez účasti voličů. Na poslední schůzi jsem aspoň ještě mohla zvednout ruku proti usnesení, kterým parlament rušil vlastní dokumenty, přijaté v srpnu 1968 proti obsazení naší země, o kterých už jsem mluvila.

Ještě při jednání o smlouvě o pobytu vojsk na podzim 1968 jsem navrhla, aby vláda zahájila v brzké době jednání se Sovětským svazem o úplném odchodu vojsk. Můj návrh nebyl přijat. Po Helsinkách jsme spolu s přáteli a bývalými poslanci Krieglem a Vodálom, kteří také hlasovali proti smlouvě, se obrátili na Federální shromáždění, aby co nejdříve projednalo závěry konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě se zřetelem na odchod sovětských vojsk, zajištění naší suverenity a na plné uplatnění

lidských práv a základních svobod. Odpověď nedošla žádná. Ale v důsledku helsinských ujednání parlament konečně ratifikoval mezinárodní pakty o lidských právech. Vzali jsme vážě, že se tyto pakty, byť opožděně, staly součástí našeho právního řádu. Svědčí o tom i vznik a činnost Charty 77.

- R. Jste členkou Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Mílo o něm víme. Můžete ho charakterizovat?
- S. Jak říkáme v dubnovém oznámení o vzniku výboru, je naším cílem sledovat případy osob trestně stíhaných nebo vězněných za projevy jejich přesvědčení a také osob, které se staly obětí policejní zvile. S těmito případy seznamujeme veřejnost i úřady a podle možnosti pomáháme postiženým a jejich rodinám.
- R. Jak to souvisí s Chartou 77/Jste jím výberem, nebo něčím novým nevíte?
- S. Výbor vznikl v souladu s posláním Charty 77 a s jejím úmyslem podporovat vznik menších pracovních skupin, zaměřených k jejím dílčím úkolům, k určitým speciálním tématům a konkrétním případům. Právo na svobodu přesvědčení a projevu a pořovnání tehoté práva, od nejiúsnějších form diskriminace až po trestní stíhání, je v popředí zájmu Charty. Je proto přirozené, že se vybavila zvláštní skupina. Výbor není tedy ničím navíc proti Chartě, ale nevou formou, jak prakticky sledovat část cílů Charty 77.
- R. Kdo jsou členové Výboru?
- S. V této chvíli je nás osmnáct, ale máme řadu spolupracovníků. Členy Výboru jsou spisovatel, dělníci, psychologové, sociolog, histerik, duchovní, novináři, právníci, lidé různých názorů a přesvědčení. Obdobně jako v celé Chartě.
- R. Viděl jsem některá sdělení vašeho Výboru, jimiž informujete o konkrétních případech perzekuce.
- S. Případy, které sledujeme, jsou různého druhu, ale mají společného jmenovatele. Většinou jde o perzekuci občanů za to, že se zasazují o dodržování lidských práv nebo že tato svá zákonem zaručená práva uplatňují. Vedle toho jsou případy lidí, kteří jsou sice zjevně stíháni za projevy svého přesvědčení, ale jsou obviněni z něčeho jiného, např. z výtržnictví, z trestních činů proti veřejnému pořádku nebo z hospodářských deliktů.
- R. Můžete uvést nějaký příklad?
- S. Jistě. Člen našeho Výboru Ladislav Lis je už dva měsíce ve vyšetřovací vazbě v litoměřické věznici pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, § 132. Měl se ho dopustit tím, že jeho ovce, které chová na zahradě svého domu, prý spásaly trávu a obili Státního statku. Ladislav Lis ovce hledal, tím spíš, že Bezpečnost se snažila ho z takového činu obvinít po dva uplynulé roky. Neznámí pachatelé je ovšem někdylikrát v debě jeho nepříjemnosti vypustili z ohady. Možné, že to byli stejní "neznámí pachatelé", kteří vloni prořezali všechny čtyři pneumatiky jeho auta, nebo ti, kteří mu zasílali anonymní dopisy, vyhrožující mu usmrcením. Ladislav Lis je bojovník proti nacismu, po válce předseda Svazu mládeže, člen vedení Světové federace demokratické mládeže, v roce 1968 tajemník městského výboru KSČ v Praze, nyní lesní dělník a signatář Charty 77. A těž je dva měsíce ve vězení za to, že jeho ovce se prý pásly, kde neměly, nesmí ho navštívit žena, nedostává její dopisy a dodnes se nesešel se svým advokátem.
- R. Je takových případů více?
- S. Celá řada a právě jim je potřeba věnovat zvýšenou pozornost. Lidé se stávají předmětem násilí, vydírání, únosů a vyskytuje se velice nebezpečné signály vykonstruovaných obvinění, fabrikace křivých výpovědí a podobně. O zbití Ivana Medka, který je nyní v Rakousku, jistě víte. Spisovateli Kohoutovi někdo naházel do zahrady vuřty se strychinem, přičemž zahynul

zatím jeho pes. Ale mohl by zemřít i člověk, kdyby se jed dostal třeba na spadlé jablko. Kolem Petra Uhla, člena našeho výboru, se šeptanou i snahou získat falešné výpovědi vytváří atmosféra, jako by chtěl propagovat terorismus. To je lež. Zásadní význam mají také otázky trestního řízení. Policie poruší striktní předpisy o délce omezení osobní svobody např. tím, že zadrženého po 48 hodinách propustí a na ulici ho znova zajistí na další dva dny. Další důležitou otázkou je plně uplatnění práva obhajoby.

- R. Vidíte nějaké konkrétní výsledky vaší aktivity? Není pro osud postižených lepší náčet?
- S. Víme dobře, i z nepříliš dávných let, k jak zhoubným důsledkům pro jednotlivce i společnost vede nedostatek informací. Izolovaný, neznámý jedinec je proti bezpráví bezmocný. Povinností výboru je zajistit alespoň určitou informaci a tím i veřejnou kontrolu. Tím spíše, že princip veřejnosti, zakotvený mezi zásadami trestního řízení, je porušován. Do soudní síně nejsou vpuštěni známí ani přátelé neuznávaných jiní jsou po dřívu procesu zajištěni bezpečností apod. O průběhu hlavního líčení se veřejnost nedočte nic, o výsledku se doví minimálně a často zkresleně. Navíc jsou postižené osoby často vyčítány pomluvám ve sdělovacích prostředcích a nemají možnost se bránit. Naše sdělení jsou proto konkrétní a operativní obranný prostředek. V některých případech vedeme paralelní řízení a shromažďujeme materiál. Samozřejmě nám jde o výsledky co nejkonkrétnější. Byli jsme například šťastní, když se po týdnech svévolné vazby vrátili z vězení Václav Havel, Jaroslav Kukal a Pavel Landovský, zadržení při plzeňské železničáři. Ale jsem přesvědčen a, a vím i z vlastní zkušenosti, že už důsledný aktuální zájem a solidarita pomáhají.
- R. V základním prohlášení uvádíte, že chcete spolupracovat s každým domem i v zahraničí, kdo projeví zájem. Kdo tento zájem projevil?
- S. Zatím hlavně ti – a to je myslím nejdůležitější – pro které tu jsme, t.j. postižení, případně jejich rodinu příslušníci. Ze strany úřadů "zájem" projevila dosud bezpečnost: předvolala některé členy výboru a varovala je, že provádějí protizákonné činnosti. To bychom setva mohli nazvat zájmem o spolupráci. Výbor a jeho činnost ovšem nejsou v rozporu se zákony. Charta není organizace, nemá stanovy, orgány ani organizačně podmíněné členství. Totež platí o našem neformálním společenství na obranu nespravedlivě stíhaných. Je v souladu s právy a povinnostmi občanů, zakotvenými v československé ústavě. Každý občan je povinen dbát o dodržování zákona, tedy i my, zvláště když vidíme, že úřady zákony porušují.

srpen 1978

o-o-o-o-o-o

Vladimír Oborský: O trampingu

Tramping je v podstatě využití volného času v přírodě a přesto od jeho vzniku dodnes dochází ke stálým střetuům mezi ním a režimem vládnoucí moci. Zdá se mi, že příčinu musíme hledat v zásadách komunitního, volnosti a svobody, které trampové přijímají za své a v odporu proti všemu "padourskému", městskému.

Chtěl bych vzpomenout na absurdní, tak zvaný "Kubátův zákon", který vydal policejní prezident Kubát za první republiky. Spočíval v zákazu společného táboření obou pohlaví dohromady bez oddacího listu. Útok pod pláštíkem mravnosti se však panu policejnemu presidentu nezdářil a zákon byl rychle zrušen.

Trampů se tehdy nejvíce zastával rudy tisk. Komunisté rychle pochopili, že většina trampů jsou proletáři a snažili se jejich živelný odpor k padourství politicky formulovat. Tak vznikl známý spor mezi politickými a

apolitickými trampy. Známí trampové - proletaři jsou např. Géra Včelička a Franta Bidlo.

Po roce 1948 se ale vztah KSC k trampingu radikálně změnil. Tramping se stává přežitkem z doby Juržoasní republiky a nepřátelskou skupinou vůči novému režimu. Dlouhé US torny byly považovány za obaly padáků a trampové za americké výsadkáře-agenty. Bezpečností jim byly odnímány odznaky, viajky nože a pod.

Jenomž po čase ubylo nadšení mladých lidí pro budování republiky a schůzování v ČSM a naopak vrástala přitažlivost romantického táboreni v lese, ČSM, aby zachránil, co se dá, povoluje vytvoření tzv. tábornické sekce ČSM a tábornických škol, které byly inspirovány v náplni a tradici trampsým hnutím.

Tepřve v období kolem "krizových" let byl vzat tramping na milost. V Mladém světě a Obraň lidu se objevují trampske hlídky; v roce 1968 začíná vycházet časopis Tramp, v ostravském Pulsu se rodí trampske písničky. S trampingem je úzce spjata i popularizace hudebních směrů blues-gresse a country and western music.

V sedmdesátých letech je zřetelná snaha tramping začlenit do vlivu SSM. To se však nepodařilo a tak se v posledních letech přechází k represím a zastrašování, která mají za účel celé trampske hnutí potlačit. Zřejmě ze strachu, aby se tramping ve své neorganizovanosti a masovosti nestal živoucí půdou pro "opoziční revizionistické hnutí". Zvláště v posledních letech aktivita bezpečnosti vyvolaná občanskou iniciativou Charta 77 zasáhla i trampske hnutí.

Jednou z prvních přímých akcí, kromě obvyklého zájmu bezpečnosti o občanské průkazy trampů a rozhánění srazů - potlachů, bylo zničení trampske boudiček a přistřešků v Brdech v únoru 1977. Mnohé z těchto primitivních obydlí, která si trampové postavili z odpadového materiálu a která, podle přiznání lesáků, nijak v lese neprekážela, bylo vyhozeno do povětří, jiná byla spálena nebo prostě stržena. Spoušt a škody, které tato akce napáchala, byly rozhodně mnohonásobně vyšší, než mohl způsobit dvoudenní pobyt na táborešti. Zničení boudiček se odůvodňovalo tím, že se zde scházejí jehovisténa slouží také jako úkryt uprchlým zločincům.

Protože mnohé "campy" měly pro trampy velkou historickou cenu, mnohé byly opravdu památné, známé z trampske literatury, písni, poezie, povíží trampové tuto akci za jeden z nejhorších útoků proti sobě.

Výjimečným případem je i zásah bezpečnosti proti potlachu Kouzelná noc na Žbirožsku v lednu t.r. V neděli ráno se na místo potlachu dostal početný oddíl vojenské kontrarozvědky, dale PS VB a příslušníci VB. Nastala všeobecná kontrola, zjišťování totožnosti. Čtyři trampové byly odvedeny bez udání důvodů na místní oddělení VB a zde 4 - 7 hodin vyslycháni. Vyslychající se snažili zjistit organizátory akce a zda jí nebylo zneužito k politickým účelům. Samotný zásah a kontrola proběhly v klidu, ze strany bezpečnosti byl přiznán, že jen perekupuje, protože očekávali provokace a násilné střetnutí. Druhá kontrola čekala v odpoledních hodinách na nádraží, kde bylo všem osobám, které připomínaly oblečením a výbavením trampy, nařízeno, aby se legitimovaly, pak byly postupně zapsány a teprve potom jim bylo umožněno, aby si koupily jízdenku na vlak.

Během tří následujících měsíců většině účastněných došlo předvolání k úřednímu jecení na oddělení VB a při něm byla vymáhána částka 100 Kčs. Protože se však při přímé akci o nějaké pokutě nikdo ani slovem nezmínil a asi od tří trampů byla bloková pokuta ve výši 30 - 50 Kčs vybrána na místě, bylo jasné, že se nejedná o blokovou pokutu a jde tedy zřejmě o formu peněžního trestu za přestupek. Protože však s nukým přestupkové řízení provedeno nebylo, a nikdo, kdo měl uvedenou částku zaplatit, nedostal žádné píse né rozhodnutí, takže mu bylo znemožněno případné odvolání, jednalo se o jasné porušení zákonného postupu. Protože potlachu se účastnile asi 60 trampů, měla by vybraná částka činit asi 6 000 Kčs. Mnozí z obavy před možnými nepříjemnostmi zaplatili. V některých případech příslušníci VB docházeli do bytů a žádali ~~základní~~ peníze po rodičích, i v těch případech, kdy se jednalo o zletilého. Přitom se snažili přesvědčit rodiče ať zaplatí, jinak bude mít jejich syn nebo dcera nepříje-

mnosti.

Na základě porady s právníkem jsme spolu s panem Myslínem odmítli žádanou částku zaplatit. Zároveňoval jsem to tím, že se necítím vinen. Z předložené žádosti MO VB ve Zbirohu jsem vyčetl, že jsem zákon přeštoupil a hned třikrát - stanovali jsme v přírodě, rozdělávali jsme ohně a účastnili se nedolezeného potlachu. Za stanování však nelze považovat spáni pod širákem. Také je problematické za stan mít igelitovou plachtu, natažnou při spáknutí nad sebou. Rozdělávání ohně se sice hodnotí jako přestupek proti lesnímu zákonu, ale štěrením příslušné orgány VB nezjistily, kdo ohně rozdělal a myslím si, že při přestupku nelze učast na potlachu při zapáleném ohni považovat za kolektivní vinu. Také termín "nepovolený potlach" je absurdní. Ustava jasně zaručuje právo na svobodu shromažďování. Přesto se příslušníci bezpečnosti snaží dlouhá léta trampy přesvědčovat, že jejich shromažďování je nezákonité, a vyžadují, aby se potlachy schvalovaly MNV a lesní správou. Praxe je ovšem taková, že ani MNV ani lesní správa většinou potlach nejavorí.

Při přestupkovém řízení na ONV Praha 10 nám nebylo přestoupení zákona poekázáno a bylo tedy zastaveno. Na Zbirožsku se uměle rozšířily zprávy o tom, že se jednalo o jakési orgie, při nichž okolo ohně pobíhalo nahé dvanáctileté dívčátko /v lednových mrazech!/ a další asi dvacetiletá dívčata, většinou těhotná /ohně se zúčastnila, spolu se svým manželem jen jedna dívka ve vyšším a znatelném stupni těhotenství/ a polonahá sešla kolem spolu s naprosto opilými trampy.

V posledních měsících probíhají informativní výslechy trampů na místních sýrávách bezpečnosti, při nichž se zjišťuje, jak kde dlouho jezdí, s kým, kde koho zná a pod. Mnohým trampům bylo vyhrožováno, že když nepřestanou trampovat, neudělají maturity, nedostanou se na školy, nedostaví rodinný domek, budou mít problémy v práci a nepřijemnosti s bezpečností. Většině vyslychaných bylo přímo řečeno, že účelem všech represivních akcí je potlačení a zastrašení trampingu. Ústy jednoho příslušníka: "Nám jde hlavně o ty dobré trampy, s těmi v hospodách si poradíme vzdycky".

Trampové se nikdy společenskými problémy aktivně nezabývali a snažili se vyhýbat se konfliktům s bezpečností. Každá akce však nutně vyvolává reakci a jestliže je dnes nálada mezi trampy ostřejší a političtější, je to jedině dík blahodárnému vlivu, který vyplývá z nebývalého zájmu mocenských orgánů. Rád byc byl informoval o dalším vývoji této situace v trampingu. Myslím si, že každá diskriminace mladých lidí je otřesná, zvláště je-li jim bráněno žít podle svých ideálů.

Praha 20. června 1978

oooooo 00000 ooooo

Fejetony, články, úvahy, došlé do redakce:

Ondřej Vaculík: Parní lokomotivy řady 434 a 524, fejton z 21.6.1978

Jaroslav Hutka: Poměry za Rakouska, fejton z 15.6.1978

Jarmila Bělíková: Medard, fejton z 13.7.1978

Eva Kantúrková: "Jako ten Kohout", fejton, červenec 1978

Ludvík Vaculík: Druh mého divadla, fejton z 20.7.1978

Oú Rubat-to: Buláři & Cokrtové /Úvod do etiologie současného politického undergroundu/, červenec 1978

Pavel Kohout: Psí život, 18. srpna 1978

Jan Trefulka: Dovolená, fejton, srpen 1978

Otka Bednářová: Monika Ledererová /portrét/ 28.8.1978

Dagmar Vaněčková: Procházka, srpen 1978

Petr Uhl: O potřebě dialogu, úvaha květen 1978

Jiří Rumík: Kronika roku 1968 - srpen

oooooo 00000 00000 ooooo

Krátké zprávy:

4. července byl vyzván Helmut Clemens, zpravodaj západoněmeckého rozhlasu a televize, aby odevzdal svůj akreditaci průkaz a do 48 hodin opustil území ČSSR. Jeho akreditace byla zrušena pro údajné vměšování se do vnitřních záležitostí ČSSR. Na ministerstvu zahraničních věcí mu bylo teto rozhodnutí edůvodně tím, že se za svého pobytu stýkal s lidmi, kteří jsou v Československu oficiálně nazýváni "ztráskotenci". Tyto lidi chtěl Helmut Clemens údajně využít k sestavení "protekačního televizního pořadu u příležitosti 10. výročí bratrské internacionální pomoci spojenec". Helmut Clemens proti tomuto rozhodnutí protestoval hned na místě a dále dopisem, v němž s odvoláním na Závěrečný pakt konference v Helsinkách žádá o přešetření celé záležitosti svého vyhoštění, protože nemůže akceptovat důvody, které mu byly sděleny. Podle zpráv ze zahraničí bonnská oficiální místa proti vyhoštění Helmuta Clemense ostře protestovala a vyhradila si v této věci ještě další kroky.

Po Helmutu Clemensovi byla v srpnu 1978 z Československa vypovězena řada dalších zahraničních novinářů a osob. Bylo tak maloženo s Janem Behrem ze Švédské, Michalem Shaskevichem, členem Amnesty International z Chicaga, dvěma novináři z Rote Fahne z NSD, a jedním belgickým novinářem, jedním rakouským atd. Mnozí z nich byli před vypovězením několik dnů vězněni.

Dva studenti z NDR, 21 letý Bernd Zacharias z Berlína a jeho kolega Singer byli dne 21. srpna 1978 zadrženi na Václavském náměstí, kdy se pokoušeli vyjádřit svůj protest proti okupaci Československa před deseti lety za účasti Volksarmee z NDR. Deset dnů byli drženi ve vazbě v Praze a vyšetřováni pro pobuřování a poté byli předány státní bezpečnosti NDR k dokončení případu.

Signatář Charty 77 Přemysl Janýr poslal před svým odjezdem do Vídni Federálnímu shromáždění dopis, v němž ho upozorňuje, že dne 6. dubna 1978 byla před domovním prohlídkou v jeho bytě zabavena orgány StB žádost asi 80 čs. občanů o novelizaci trestního zákona. Občané se domáhají zrušení, resp. změny zákonnych ustanovení o některých trestních činách proti republice, jichž bývá v praxi zneužíváno proti duchu ústavy. Vzhledem k tomu, že StB zabavila i podpisové svědectví, nemohl Přemysl Janýr tuto žádost Federálnímu shromáždění odeslat.

Skupina československých matematiků se přerátila na výber francouzských matematiků se žádostí, aby solidarizovali s ing. Alešem Macháčkem a ing. Vladimírem Laštúvkou. Text jejich dopisu přinejmeně v dalším kísle.

Zhruba před rokem napsal prostějovský discjockey Petr Hanzlík skresním orgánům stížnost, ve které kritizoval kulturní politiku na okrese. Tuto stížnost podepsalo téměř 300 lidí, mladých v Prostějově a okolí. Místo snahy po nápravě se dočkal Petr Hanzlík nejdříve příkazu, že může provozovat diskotéky jen pokud bude mít zřizovatele a to bez nároku na odměnu. Postupně mu však byla zrušena zřizovatelská smlouva a nakonec zakázána jakákoliv činnost. Byl obviněn vedoucím kulturního oddělení z pobuřování a nekázně ležitost a situaci v kulturní oblasti na Prostějovsku v dopise prezidentu republiky. V týž den odeslal další prostějovský občan Karel Mencl dopis předsedovi vlády, ve kterém ho upozorňuje na "neuspokojivou situaci v oblasti kulturního dění na okrese". Jeho dopis podpořilo svými podpisy dalších 400 mladých z Prostějovska. Z prezidentské kanceláře předali celou záležitost k projednání na KNV. Z kanceláře předsedy vlády byl údajně vznesen dotaz na MNV v Prostějově na osobu Karla Mencla. V současné době platí na okrese příkaz nepevolovat diskotéky Petra Hanzlika a obvodní oddělení VB mají v případě uspořádání diskotéky zakročit.

Několik mladých signatářů Charty 77 se rozhodlo, že se natrvalo odstěhuje z Prahy do zemědělské usedlosti na samotě v pohraničí Krušných hor do Nové Vísny. Dva z nich, Vendelín Laurenčík a Ivan Černega dne 23.3.1978 na státním notářství v Chomutově uzavřeli kupní smlouvu a v následujících dnech začali společně usedlost upravovat ke společnému užívání. Když se však chtěli přihlásit k trvalému pobytu na MNV v Místě, kam Nová Víska patří, začaly potíže. MNV odmítla ebyvatele usedlosti trvale přihlásit a nakonec žádal o zrušení kupní smlouvy, ačkoliv byla řádně uzavřena a všechny poplatky uhrazeny. ONV v Chomutově přání MNV vyhověl a podal žalební návrh na prehlášení kupní smlouvy za neplatnou. Stalo se tak poté, co byl Ivan Černega zadržen na autobusové zastávce poblíž usedlosti a protože odmítla vydat písemnosti týkající se Charty 77, byl přiveden k výslechu. V poslední době dochází ke sledování činnosti na usedlosti, návštěvám uniformovaných příslušníků atd. U okresního soudu v Chomutově mělo být projednáváno zrušení kupní smlouvy, protože práv nebyl jako kupující uveden Ivan Černega. Soudní jednání bylo zatím odroženo, ale signatáři Charty 77 z Nové Vísny mají obavy, aby jejich usedlost nestihla stejný osud jako se to stalo v případě manželů Princevých v Rychnově okres Děčín. Proto žádají veřejnost, aby věnovala pozornost jejich záležitosti a pomáhala svou solidaritou zabránit v pokračování této zjevné diskriminace.

V srpnových dnech se obrátili bývalí novináři Československa ke svým kolegům ve světě s prohlášením a výzvou. Připomínají v ní události roku 1968 kdy v neopakovatelném souladu se svými čtenáři a posluchači hovořili o minulosti a přítomnosti a vyslovovali i své představy a touhy do budoucnosti. Po násilném potlačení svobodného demokratického vývoje se statisíce našich občanů staly obětí represe, více než tisíc novinářů bylo vyhnané z redakcí a desítky časopisů bylo zastaveno. My zde doma vedeme každodenní zápas s represivní státní mocí nejen o existenci, ale také o čisté svědomí. Dožadujeme se lidských práv a společenských poviností pro každého jednotlivce, obrany důstojnosti každého člověka, jeho svobody od hladu ale také od strachu. Na vás, kolegové novináři, se obracíme s vírou ve vaši spoluúčast", praví se mimo jiné v tomto prohlášení.

Redakce Informací o Chartě tímto vítá vznik nového strojopisného časopisu Reflex jako užitečné rozšíření řady neoficiálních pečinů tohoto druhu. Matoucí je poněkud podtitul "měsíčník pro filosofii, kulturu a politiku" - podle prvních čísel jde o časopis vysloveně politický či nanejvýš kulturně-poličký. Zatím převažuje zájem o aktuální problematiku bez větších teoretických ambicí - což ovšem není výtná. Původní materiály jsou psány živě a čitavě, technické řešení časopisu je praktické a zajímavé. Držíme palivo. Z obsahu prvních dvou čísel /květen, červen/: Materiály a aktuality v souvislosti s Chartou 77, Fejetony P. Kohouta a L. Vaculíka, poznámky o vztahu náboženství a politiky, komentovaná zprávy z našeho i zahraničního tisku aj. Na pokračování uvádí časopis pakt o občanských a politických právech a seriál o Leninovi a Trockém.

V létě 1978 vyšlo první číslo časopisu Ekonomická revue, který nese podtitul O ekonomice a dalších přidružených oblastech. Itento časopis vztáme do stále početnější rodiny nezávislých periodik. V prvním čísle nalézáme staří Vladimíra Kaduce "Jak jsem na tom dnes ekonomicky". Dále "Zamyšlení nad perspektivami komplexního experimentu řízení efektivnosti a kvality" /autor zádeky - J-/ , článek Rudolfa Zukala "Rub a líc menové stability" a úvahu O. Kroniky "Když Nevý rok vyšel na něděli".

Kromě těchto časopisů vychází strojopisně i časopis pro kulturu a filosofii /pedagogický formát- zatím vyšla dvě čísla/ a fotografovaný časopis pro kulturu, zaměřený zajména na tvorbu mladých autorů /zatím vyšlo první číslo/.

Dne 30.července 1978 oslavil český dramatický spisovatel Pavel Kohout padesáté narozeniny. Redakce se dědátečně připojuje ke gratulantům, kterých se onoho dne sešlo v jeho domě u Sázavě nad Sázavou několik desítek. Oslna proběhla za nevtíratelné pozornosti příslušníků SNB, kteří již po několik měsíců střeží dům i Pavla Kohouta... v zájmu jeho vlivnosti bezpečnosti! Nicméně se jim nepodařilo dne 10.8.1978 zabránit otravě psa - jezevčíka Edy - který patřil Pavlu Kohoutovi a Jeleně Mašínové. Pes byl otráven vučtem posypaným strychninem; strychninu bylo tolík, že na zahradě zašli krtei, ježci a ptáci.

V letních měsících některí - zejména mimopražtí - signatáři Charty 77 a další občané, u nichž StB předpokládá opoziční postoje, obdrželi poštou /!/ různé padělky samizdatu. Např. text "portréty statečných", označený jako "text Tiskového výboru Charty 77" / takový výbor neexistuje / - obsahuje rozhovor doc. Macháta s Josefem Smrkovským, v němž J. Smrkovský jakoby přiznává úspěch "konsolidace" a vyzývá k pasivitě.. "Máme proto jedinou šanci," páše se v textu, "dokázat režimu, že u nás nejde o destrukci, že máme upřímnou snahu podílet se na tvorivé práci". Tento rozhovor se nikdy nekonal, J. Smrkovský podobné názory nevyslovil a text je drží a naštěstí průhledný podvrh, který využívá některých konzervativních postojů některých diskriminovaných osob. Dalším podvrhem je text, který jako by podepsalo 55 signatářů Charty 77 / nepodepsal jej však ani jediný / a který útočí na "radikalismus" některých signatářů Charty 77 a zejména pak na Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, který falsifikátorům leží v žaludku. Obdobné zaměření má i text, který jako by podepsal Milan Machovec; prof. M. Machovec byl existenci tohoto podvrhu velmi rozhořčen. "Upravené" interview Františka Kriegla pro Mundo Obrero / noviny španělské KS/, sestávající z vět, vytržených z kontextu a výroku, které Fr. Kriegl nikdy nepronásle, si klade za cíl představit tohoto statečného a rezvárného muže jako zatrpklého a nespravedlivého kritika současnosti. V případě spisovatele Jana Trefulky jde o "jakési napolo veřejné sebekritické prohlášení", které vyšlo dokonce v bulletinu Svazu spisovatelů. "Sděluji touto cestou všem kamarádům i nekamarádům, kteří u mne ještě nebyli, že jsem nic takového nenapsal ani nepodepsal", пиše Jan Trefulka ve svém fejetonu z 27.8.1978.

V Informacích o Chartě č.6 jsem psali, že mnozí signatáři Charty 77, kteří se chtějí vystěhovat z Československa, mají potíže ze strany čs. úřadů. Vladimír Dvořák, svobodný, dělník, Škrétova 4, Praha 2, se proti zamítavému rozhodnutí o jeho žádosti o vystěhování do Rakouska odvolal a jeho odvolání bylo zamítnuto. Zamítavé rozhodnutí žádosti o vystěhování do Rakouska se dostalo také dalšímu signatáři Charty 77, Františku Mašterovi, dělníkovi, Jungmannova 1046/4, Ostrov n. Ohří, okr. Karlovy Vary. Fr. Maštera se chce vystěhovat s manželkou a dvěma dětmi. Také herec Pavlu Landovskému, který požádal o povolení dvouletého pracovního pobytu v NSR, byla jeho žádost i odvolání zamítnuta. Nabízené vystěhování P. Landovský odmítl. Dosavadní počet signatářů Charty 77, kteří se z Československa vystěhovali, resp. žijí trvale v cizině, se odhaduje na 45. Většina z nich žije ve Vídni.

Obvodní prokuratura pro Prahu 2
Oznámení trestného činu

Dne 27. nebo 28.4.1978 provedl neznámý mi pracovník telefonní služby v příslušné centrále odpojení mé účastnické telefonní stanice číslo 298676. Na můj dotaz mi bylo sděleno, že přerušení provozu stanice vzniklo v důsledku poruchy kabelu. Mám však věrohodné informace o tom, že totež sdělení není pravdivé a že stanice byla odpojena pravděpodobně na pokyn orgánu SNB - ostatně tuto okolnost lze snadno zjistit šetřením přímo na místě činu. Naopak mi není známo, že by se toto opatření opíralo o písemný souhlas

prokurátora nebo o jiné případné úřední rozhodnutí. Jelikož uvedeným svévolným jednáním byly potlačena zprávy, podávané prostřednictvím mé účastnické stanice, domněvám se, že byl spáchán trestný čin porušování tajemství dopravovaných zpráv / §239, odst.2 písm.c tr.z./. Žádám proto prokuraturu aby v této věci zahájila vyšetřování a současně se postarala, aby pachatel či pachatelem bylo zabráněno pokračovat v trestné činnosti /popsaný stav dosud trvá/. Jsem pochopitelně kdykoli ochoten učinit toto oznámení osobně před vyšetřovatelem prokuratury. Pokud není Obvodní prokuratura pro Prahu 2 v této věci příslušná, žádám o urychlené vyrozumění a o posouzení mého oznámení příslušné prokuratuře.

V Praze 17.7.1978

v úctě dr. Václav Benda
Karlovo náměstí 18

V posledních měsících byl zproštěn obžaloby z trestního činu útoku na státní orgán a orgán společenské organizace podle § 154/2 tr.z. a zastaven trestní stíhání pro trestný čin pobuřování podle § 100, odst.1, písm.a tr.z. proti Augustinu N a v r á t i l o v i, nar. 22.12.1928, bytem Lutopečny č. 14, okr. Kroměříž. Tento zaměstnanec ČSD - hradlař - otec devíti dětí se údajně po několik let domáhá hospodaření na větší výměře půdy. Měl prohlásit, že postup státních orgánů má fašistický charakter a že je rozhodnut půdu, zděděnou po předcích, vzít do svého užívání i formou násilí. Dále měl koncem roku 1977 vyhotovit písemná petice pobuřujícího obsahu proti čs. státnímu zřízení pro porušování církevních a náboženských svobod, s obsahem petice údajně nechal seznámit spoluobviněného Jana P a v l i č k a, kterému pří petici předal s tím, aby byla organizována podpisová akce. Krajský soud v Brně potvrdil rozsudek okresního soudu v Kroměříži, jímž byla A. Navrátilovi uložena ochranná ústavní psychiatrická léčba podle § 72, odst.1, 4 tr.z. Podle psychiatrických znaleckých posudků trpí A. Navrátil duševní chorobou Paranoia quaerulans et persecutoria / to jest chorobným pocitem pronásledování spojeným se sudičstvím/. Ochrannou ústavní léčbu na dobu neurčitou nastoupil v červnu tohoto roku v psychiatrické léčebně v Kroměříži.

V dubnu tohoto roku byl zadržen orgány SNB Josef N u l i f ē k, bytem Nové Město pod Smrkem, Žižkova 8, byly mu odebrány písemnosti údajně související s Charty 77 a byl dopraven do psychiatrické léčebny Kosmonosy, kde je údajně léčen jako paranoik.

Dělník František S v a t u š k a, bytem Ratenice č. 101, pošta Pečky, okr. Nymburk, byl zadržen 29.5.1978 orgány VB a dopraven do psychiatrické léčebny Kosmonosy, aby byl údajně přezkoumán jeho zdravotní stav z hlediska jeho způsobilosti k právním úkonům. Při přijetí v Kosmonosech mu bylo údajně sděleno, že jeho pobyt potrvá asi týden, neboť se prý jedná o tzv. zvláštní akci v souvislosti s návštěvou L. Brežněva u nás.

Také signatář Charty 77 Jiří K a s a l z Liberce, který je v posledních dvou letech diskriminován a persekvován, píše ve stížnosti ministerstvu práce a sociálních věcí ČSR a generální prokuratuře z 24.8.1978:
"Dne 22.8.1978 jsem byl informován obvodní lékařkou MUDr. Maškovou, že jsem měl být dne 17.8.1978 zadržen a převezen do psychiatrické léčebny Kosmonosy, kde jsem měl být držen do 22.8.1978 v souvislosti s 10. výročím vstupu cizích vojsk na území ČSSR. Důvod zadržení měl být ten, že 21.8.1969 jsem se zúčastnil demonstrace a byl jsem obžalován z několika paragrafů; v té době soudní znalci psychiatři podali u soudu vyjádření, podle něhož jsem jednal v afektu. Dne 17.8.1978 jsem nebyl zadržen proto, že jsem se nezdržoval v místě trvalého bydliště. - Toto zadržení bych považoval za zneužívání psychiatrie v ČSSR."

Sdělení pro mluvčí Charty 77:

V neděli 16. července 1978 těsně před dvanáctou hodinou byl náš byt obklíčen příslušníky StB, kteří přijeli dvěma auty. Při návratu z procházky jsem byl vyzván, abych s nimi odjel.

Na stanici SNB Na Petřinách mi řekli, že já a moje žena jsme podezřeli z psaní, rozmnožování a rozšířování ilegálních tiskoven. Odmitl jsem jejich tvrzení s tím, že nás právní řád nezná termín "ilegální tiskovina". Upřesnil, že se jedná o protistátní věci jako fejetony, povídky a romány autorů, kteří nesmějí publikovat a o materiály Charty 77. Ptali se mne, zda to dělám a zda nějaké věci mám doma. Odpověděl jsem, že ne. Napsali protokol, který obsahoval tři věty.

Potom se dotazovali, zda mám dubnové číslo Listů a zda vím, že v nich má moje žena fejeton. Sdělil jsem jim, že nevím, když neznám. Ptali se, kde je v té chvíli má žena. Odpověděl jsem, že nevím.

Pak mi nabízeli "lidský pohovor". Odmitl jsem s poukazem, že nevěřím na hodné policajty. Dovozovali, že jednají podle platných zákonů, na což jsem odpověděl, že spíš podle výkladů zákonů. Řekli, že pak jsem na tom stejně. Na bídku dovozu domů jsem odmítl. Jednání trvalo cca 30 minut.

František Vaněček
Maříkova 2, Praha 6

Zpráva o výslechích dne 14.8.1978

V pondělí dne 14.8.1978 asi ve 14 hodin jsem byla zatčena pracovníky StB na náměstí VŘSR v Praze 6. Stalo se tak poté, co jsem vyšla z restaurace "Riviéra". Výslech se konal v Bartolomejské ulici č. 4, II. patro, kam jsem byla odvezena, za přítomnosti 3 vyšetřovatelů StB /2 z nich byli titíž, jako v prosinci 1977, z nichž jeden je por. Martínek/, a trval asi dvě hodiny. Týkal se materiálů, které StB údajně zabavila. Pokud si vzpomínám, šlo o Informace Charty 77, zprávu o návštěvě ve Svazu spisovatelů, o hladovce, stat Paralelní polis, novinářský dokument a obsáhlou samizdatovou publikaci většího formátu atd.

Vyžadovali ode mne otisky prstů, což jsem kategoricky odmítla. Nato mi sdělili, že mi budou sejmuty druhého dne, kdy budu znova vyslýchána, nikoli už jako svědek, ale jako obviněná. Dodali, že nejraději by si mne tam nechali, ale že mne zatím budou sledovat na každém kroku, abych se nevzdalovala z domova a ve 13 hodin, 15.8. si pro mne přijedou Vyhrožovali, že procesy, stejně budou, že si počkají i 3 - 4 roky, že i v roce 1970 varovali několikrát později souzené a vězněné odpůrce režimu. Stejně jako dříve se snažili na mne působit mým původem a přesvědčením mého mrtvého otce. Briskně jsem je požádala, aby s tím okamžitě přestali. Přinesli Listy a často citovali z mého článku, hlavně pasáže týkající se jich samých. Vyčítali mi invalidní důchod /1094 Kčs-když pro jeho výpočet nebyly vzaty v úvahu mé novinářské honoráže, které činily asi třetinu příjmu/ a srovávali, jak malé důchody mají kupříkladu zemědělci. Velmi se rozhořčovali nad tím, jaký máme vliv na mládež. Po podpisu krátkého protokolu, v němž bylo uvedeno, že zabavené materiály mi nepatří a neznám je, jsem byla vvedena před budovu, kde se ke mně osuditativně připojil muž /v obleku z tenké, kbalitní látky zelené barvy; podobné obleky, nebo jen kalhoty nosí mnozí zaměstnanci StB/ a sledoval mne.

Doma jsem se dověděla, že asi v 15 hodin byla odvezena k výslechu do Bartolomejské jedna z mých dcer - 19ti letých dvojčat - Štěpánka. Bylo jí doručeno písemné předvolání. Asi hodinu byla dotazována na činnost rodičů v Charty 77, zda a co doma píšou na stroji, kdo nás navštěvuje, o čem se hovří atd.

Druhý den jsem s celou redinou na delší dobu odejela z Prahy. Po návratu jsem zjistila, že ve schránce bylo předvolání k výslechu na 16.8. na 00 SNB ve Čkalovově ulici v Praze podle § 19 zák. č. 40 a SNB s dodatkem, že nedostavím-li se, budu předvedena.

4.9.1978

Dagmar Vaněčková
Maříkova 2, Praha 6

Krajská správa SNB
odbor vyšetřování StB
Leninova 46
Brno

V pondělí 3.7.1978 jsem byl předvolán na krajskou správu SNB a vyslychán vyšetřovatelem StB, který se mi představil jako kapitán Veselák. Druhý vyšetřovatel se mi nepředstavil. Uvedli, že jsem vyslychán podle § 19 zák. č. 40/74 Sb. Odmitli mi sdělit, proč jsem vyslychán. Byl jsem nucen uvést svůj podrobný životopis, dále pak jsem byl dotazován na své přátele, korespondenci, zaměstnání, podpis Charty 77 a jeho technické provedení. Vyšetřovatel /Veselák/ mi proti mé vůli odebral můj diář a podrobně si jej pročítal.

Hlavní důvod, proč jsem nucen Vám psát, je tento : po skončení výslechu a podepsání protokolu, v němž jsem uvedl, proč jsem Prohlášení ~~zprávy~~ Charty 77 podepsal, a dále, že si již nepamatují komu, kdy a za jakých okolností jsem svůj podpis odězdil, vyšetřovatel, který se představil jako kapitán Veselák, zastrčil znovu protokol do psacího stroje a prohlásil, že pokud neuvedu jméno osoby, již jsem předal svůj podpis, dopíše je do protokolu sám: "mám tady svědka, že jste to prohlásil, nikdo vám nebude věřit, dělejte si s tím co chcete, vaši vlastní lèdě se k vám otočí zády, pokud byste uvedl jméno detyčné osoby sám, nikdo by se o tom nedozvěděl".

Trval jsem na své původní výpovědi. Vyšetřovatel začal dopisovat mi neznámý text do podepsaného protokolu. Vstal jsem, abych se podíval, co tam píše, ale cestře mne okřikl, abych zůstal sedět, dopsal text, vytáhl papír z psacího stroje a polehlasmem, tak, abych te zřetelně slyšel, citoval údajný konec textu: "...jehož jméno jaem nechtěl uvádět, abych neklesl v jeho očích" /pozn. citováno možná nepřesně, smysl zůstává/. Byl jsem morálně znechucen takovýmto jednáním pracovníka státní bezpečnosti; při odchodu jsem vyšetřovateli sdělil, že tote vše, všechně průběhu výslechu, sdělím mluvčímu Charty 77. Prohlásil: "...dělejte se co chcete, stejně vám to nepomůže." Toto vše jsem ochoten při případném vyšetřování dosvědčit.

Brno 5.7.1978

na vědomí: Krajské prokuraturu
mluvčímu Charty 77

Radomír Boupevec
Výpustky 65
622 00 Brno

Dne 18. srpna 1978 kolem 20.00 hod. jsem se vrátila z výletu se svou osmiletou dcerkou advěma přáteli do své chalupy v Doubravičce č. 20, okr. Mladá Boleslav. Po otevření dveří jsme učitili neanesitelný silný zápach, ve kterém se nedale vůbec existovat. Museli jsme nakonec spát na půdě. Druhý den jsme po intenzivním hledání objevili v okenním rámu dvě čerstvě vyvrtné dírky, na místě byly ještě piliny a žlutá skvrna intenzivně zapáchající. Z toho jsme usoudili, že tudy byla vstřiknuta neznámá zapáchající tekutina. Zpozorovali jsme, že kolem chalupy se objevují cizí lidé. V obci, která má jen 70 obyvatel, a je v kopcovitém terénu, začala projíždět auta s pražskými

číslu. Následující den se v obci objevila kromě soukromých vozidel i policejní auto. Když se setmělo, kolem 22.00 hod. začala blikat modrá policejní světla, moje chalupa byla osvětlována velmi silnými reflektory, bylo slyšet turování vozidel a řev motorů. Nikdo neví, kolik vozů to bylo celkem, protože všichni obyvatelé se raději skryli doma. Moje dcerka ani já jsme nemohly spát. Teprve ve tři hodiny ráno toto ustalo. V pondělí 21. srpna se kromě toho, že obcí projížděla policejní vozidla, neděle nic podstatného.

V úterý 22. srpna jsem začala bítit celou chalupu, protože zápas přes veškeré úsilí, větrání apod. se nepodařilo odstranit - přijeli pro mne až v 10.00 hod. dopoledne dva mladí muži v civilu. Legitimovali se a žádali, abych s nimi okamžitě odjela do Mladé Boleslavi. Odmitala jsem, ale bylo mi řečeno, že pro mne tedy pošlu služební volnu. Nakonec jsem viděla, že nemohu nic dělat, a že tedy s nimi pojedu. Dcerka se mne křečovitě držela, a tak jsem ji vzala s sebou.

Byly jsem odvezeny do soudní budovy. Tam postávaly osoby, v nichž jsem poznala některé návštěvníky naší obce z minulých dnů. Zavedli mne a dcerku do místnosti, která patří bezpečnosti a tam jsem byla vyslychána podle § 19 zákona o SNE. Po chvíli přišel "náčelník" a rozkřikl se: "Co tady dělá teď dítě?" Řekla jsem, že dítě je s mámou, protože nikoho jiného nemá. Chtěl mou dcerku nechat odejít s nějakou osobou na procházku, proti čemuž jsem se cestě chrádila, a teď s poukazem, že moje dcerka nebude bez mne nervozní. "Náčelník" prohlásil, že ji tedy pošle k psychiatrovi, když je nervózní a vůbec, že si mne tam nechají a dceru stejně dají do ústavu. Tento rozhovor se odehrál před mou dcerkou. Nakonec jsem svolila, aby moje dcerka zůstala sedět ve vedlejší místnosti a čekala tam na mne. Během výslechu jsem se několikrát přesvědčila, zda je na svém místě. Jak jsem se od ní dozvěděla, vyptávali se jí, jaké máme přátele a kdo nás navštěvuje.

Tytéž otázky jsem dostala i já. Zároveň mne žádali, abych jim sdělila, kdo mi posílal jakýsi lístek, který jsem ani nedostala, protože ho bezpečnost zahávála a ukázali mi ho až při výslechu. Náčelník na mne křičel, že mám určitý výkon, když jsem odmítala vypovídат, začal mi vyhrožovat. Dále jsem byla vyslychána na to, jak často jezdím do Polska, za kym apod. Žádali po mně, abych uvedla celý životopis, což jsem odmítala. Dotazovali se na mé zaměstnání, uvedla jsem, že poté, co jsem byla na pokyn ministerstva vnitra zbaštena svého zaměstnání - překladatelky v Pražské informační službě - nemám stálé zaměstnání. Bylo mi vyhrožováno, že budu vězněna pro příživnictví, důvodé úniky /mám občas možnost ~~překouknout~~ překladu, ovšem je to jen málo kdy/ atd. Po čtyřech hodinách výslechu jsem byla puštěna domů /po sepsání protokolu/. Žádala jsem odvoz domů. Po určitém váhání jsem byla doprovázena zpět do vesnice.

Dne 26.8.1978 za mnou jel do Dobrevičky Ludvík Pacovský. Nezměl mne na vštívit, a to ani pěšky z příjezdové křížovatky. Tam byl totiž zastaven policejní hlídkou, legitimován, provedena technická kontrola vozu, a nakonec mu bylo nařízeno, aby se vrátil a nedovolili mu návštěvu u nás. Všechni, kdo do naší vesnice dojížděli a nebo z ní odjížděli, a to místní obyvatelé i hosté, dokonce i cestou do kostela a z kostela, byli legitimováni. Na křížovatce stálo auto civilní a policejní a to neustále. Tento stav trval až do neděle 27.8.1978 včetně.

Strašný zápas v chalupě se mi nepodařilo odstranit do dneška. Zároveň chci sdělit, že můj muž onemocněl. Projevily se velmi silné potáže se štítnou žlázkou. Trpí nespavostí, depresemi, srdečními obtížemi. K tomu je mu naznačováno, že osud jeho rodiny je nejistý. Obávám se, že můj muž je podrobován silnému psychickému nátlaku. Ze moje obava je oprávněná, mohu doložit citaci z jeho dopisu ze dne 30.7.1978, ve kterém reaguje na můj dopis. Tehdy jsem se zmínila o právě uplynulé polovině trestu a doufala jsem, že bude propuštěn. Míj muž doslova píše: "Záleželo ma mně. Odmitl jsem splnit kterýkoli požadavek... Víš přece, že si nebudu vykupovat svobodu se bezmrzačením či zradou sebe sama."

/Volně sestaveno z podrobné zprávy Elzbiety Ledererové, Bílinská 496, Praha 9 ze dne 11. září 1978./

V rámci trestního stíhání spisovatele Jiřího Gruši byla provedena řada domovních prohlídek, jako např. u Jana Lopatky, Pavla Kohouta, Václava Havla v jeho domě ve Vlčicích, okr. Trutnov. Dne 26.7.1978 vnikli do pražského bytu Václava Havla příslušníci Státní bezpečnosti a vykonali tam - údajně v rámci tr. věců proti J. Grušovi - domovní prohlídku. V době jejich příchodu opouštěli dům U dejvického rybníčku č. 4, kde V. Havel bydlí, Václav Benda a Rudolf Slánský a v Havlově bytě byli přítomni Pavel Landovský, Tomáš Petřík, Petr Uhl a obhájce Jiřího Gruši a Pavla Roubala JUDr. Danisz. S výjimkou dr. Danisze, který poukázal na služební tajemství, byli všichni jmenováni za držení a na okraju VB ve Čkalovově ulici byli v době od 18 do 21 hodin podrobeni výslechu a nezákonné i osobním prohlídkám. / K prohlídkám nebyl příkaz, natož pak souhlas prokurátora, příslušníci Státní bezpečnosti nevyhotovili záznam o prohlídce a nevydali občanům seznam odmatých věcí, předstírali, že jednají podle zákona o SNB, tu podle trestního řádu atd. / Poškození, až na Václava Bendu, byli druhý den podrobeni novému výslechu. Výsledkem této akce StB, která byla dalším výsledkem platnému právu, bylo zabavení tehdy dosud nevydaného dokumentu Charty 77 č. 18 / k 10. výročí 21. srpna /.

Martin Šimsa, syn vězněného evangelického kněze duchovního z Brna, splnil ocevní povinnost a dne 1.8.1978 nastoupil základní vojenskou službu v Humenném. Letos na jaře byl souzen a odsouzen k podmíněnému trestu odnáší svobody za tr. čin nesplnění odvodní povinnosti, neboť svého čas u vyjádřil k vojenské službě výhrady, pramenící z jeho přesvědčení. Nyní, před nástupem vojenské služby byl sledován Státní bezpečností; dne 12.7.1978 byl pod zámkou vyšetřen fiktivního tr. činu zadřen příslušníky VB, kteří ho podrobili nezákonné osobní prohlídce, při níž se zmocnili francouzských křesťanských časopisů a bulietinu UNESCO.

Petr Uhl oznamil dne 13.8.1978 generálnímu prokurátorovi ČSSR, že ti, kteří jako svědci uvedli, že Petr Uhl připravoval teroristické akce, se dopustili tr. činu křivé výpovědi a upozornil na možnost tr. činu zneužívání pravomoci veřejného činitele. Petr Uhl uvádí, že pracovníci StB údajně protokoly o takových svědeckých výpovědích několika osobám ukazovali, jiným z nich četli nebo hovořili o nich, a to ve snaze rozšířit pověsti o jeho údajném terorismu; uvádí, že i když tyto protokoly existují už řadu měsíců, s ním samotným StB o věci nikdy nejednala.

Brněnský signatář Charty 77, psycholog Vladimír Nepustil, se obrátil na řadu zastupitelských úřadů v Praze s dopisem, v němž stručně líčí svůj případ politické diskriminace v zaměstnání a nabízí se, že by mohl pracovat v Československu pro různé zahraniční firmy /průzkum trhu apod./. Dopisy byly poslány s doručenkou. Obálka byla řádně doručena, ale dopis sám byl vyměněn: čs. pošta doručila podvržený text, který byl označen jako text mluvčích Charty 77, který ale ve skutečnosti mluvčí nepodespal ani nesepsali. Je to zřejmě metoda, jak se lacino vypořádat s dopisy s doručenkou. Byla již použita i v mezinárodním styku: místo popisu nezákonného počinání StB, který chtěla skupina čs. občanů poslat několika zahraničním institucím /včetně komise OSN pro lidská práva/ dostali adresáti začátkem r. 1978 text Prohlášení Charty 77 zml. 1. 1. 1977.

Mluvčí Charty Jaroslav Šabata, který žije v Brně, navštívil dne 10.8.1978 v Praze svou nemocnou dceru, aby se staral o dvě její malé děti. Dne 11.8. byl předveden před pracovníka StB por. Vlacha, který mu dal na vybranou: buď ihned opustí Prahu nebo bude uvězněn. Jaroslav Šabata zvolil první alternativu. / StB již dříve bránilo J. Šabatovi v jeho odjezdech z Brna do Prahy a do Bratislavu. / Při rozhovoru 11.8. vyčítali pracovníci StB J. Šabatovi dokument Charty 77 č. 18 / k srpnovému výročí/ a jeho interview pro vídeňský Extrablatt, které mělo velkou publicitu; pomlouvali také jeho zetě Petra

Uhla.Jar.Šabata je od jara,kdy se stal mluvčím Charty 77,stále sledován StB. - Konstatujeme v této souvislosti,že v srpnových dnech se neopakovala "brežněviáda" - signatáři Charty 77 a jiní nepohodlní občané nebyli zajištováni v celých předběžného zadržení; mnozí byli ale v prováni,vyslycháni a v době ~~máj 1978~~ 10.výročí různě obtěžováni a střeženi.

Podle samizdatové zprávy nesmí dvouletý syn herce Pavla Landovského Jakub chodit do jeslí,i když tam byl přijat,vzhledem k tomu,že Jakubova matka začala opět chodit do zaměstnání.Podle ONV Praha 5 je důvodem zákazu okolnost,že Pavel Landovský není v pracovním poměru.Nezaměstnanost známeho českého herce je jedním z mnoha příkladů diskriminace v povolání a v zaměstnání; v tomto případě vyvolává další diskriminaci,tentokrát dvouletého dítěte. /Zpráva uvádí i adresu Landovských: Praha 5,Mělnická 10./

Signatář Charty 77 Ladislav Černý byl odesilatelem petice čtrnácti libereckých občanů,kteří se obrátili na generálního prokurátora a požadovali spravedlnost pro těžce nemocného Miloslava Černého z Liberce,který je vězněn.Miloslav Černý byl vloni odsouzen ketrem letům odňtí svobody za propagaci Charty 77.Liberečtí občané v petici mj.požadovali,aby s Miloslavem Černým bylo obnoveno tr.řízení a vyslovili naději,že tak bude zproštěn viny./Viz Informace o Chartě 77 č.5./ Jejich žádostí se zabývá okresní soud v Liberci,který tento návrh "na obnovu řízení" zamítl poté,co zjistil,že žadatelé nejsou k M.Černému v příbuzenském poměru a že tedy nejsou oprávněni návrh podat. /Viz Informace o Chartě 77 č.6./ Dne 26.7.1978 vydala předsedkyně senátu libereckého okresního soudu JUDr.Milada Rosenbergová usnesení,že Ladislav Černý je povinen nahradit náklady tr.řízení částkou 600,-Kčs,neboť návrh na obnovu řízení byl zamítnut.Stížnost proti rozsudku není přípustná,píše paní Rosenbergová.

oooooooooooo